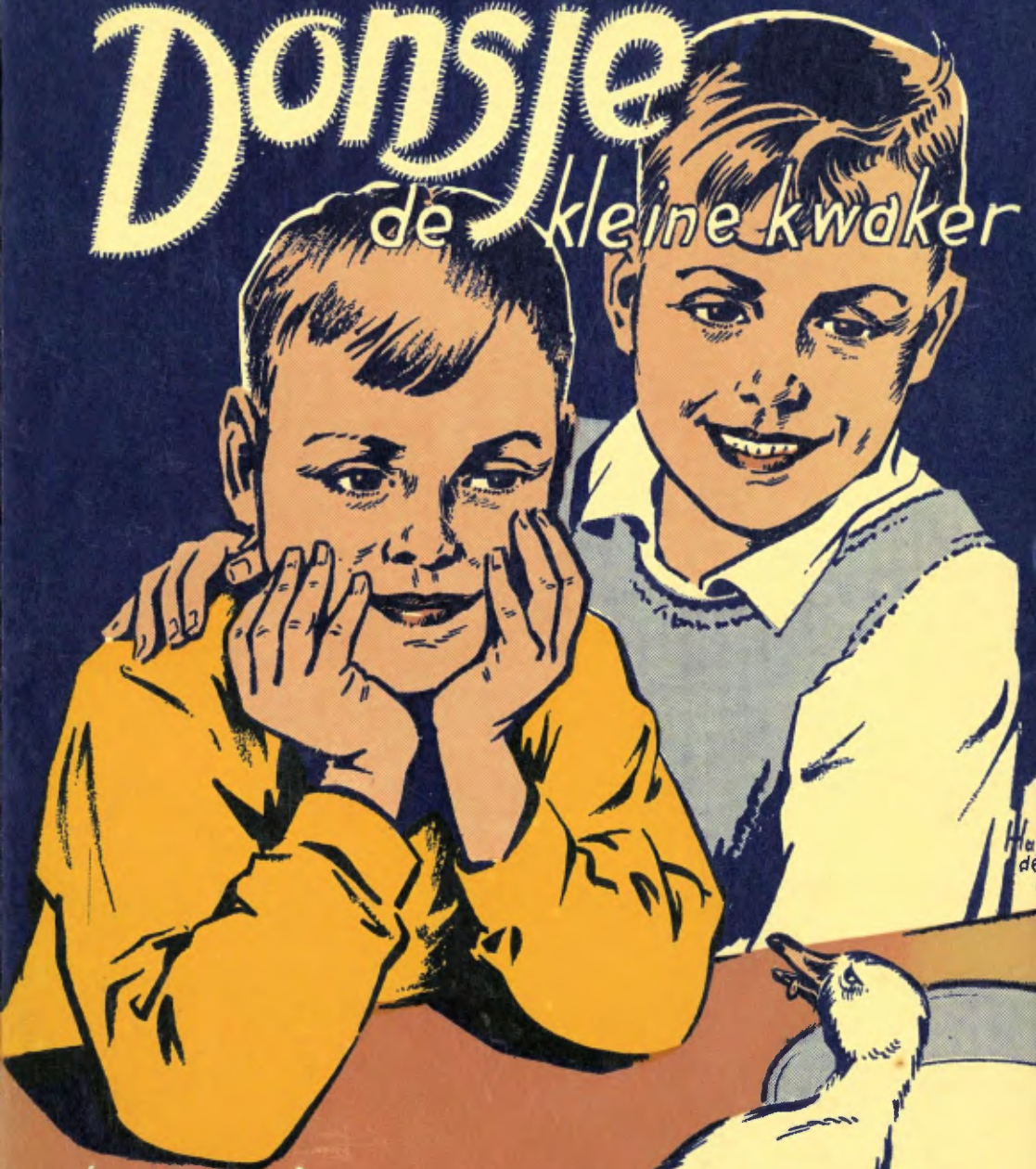

Donsje

de kleine kwaker

door Coby Bos

DONSJE
DE KLEINE KWAKER

DONSJE
DE KLEINE KWAKER

DOOR

COBY BOS

Met illustraties van Huib de Ru

G. F. CALLENBACH N.V. - UITGEVER - NIJKERK

I

Het is verdrietig! Ja, het is héél verdrietig. Moeder is ziek. Moeder is heel erg ziek. De dokter zegt: „Die twee druktemakers van jongens moeten maar een poosje uit logeren gaan. Die zijn veel te rumoerig in huis.”

Vader schrijft 's avonds een brief aan oom Paul en tante Ans. Er zit een diepe rimpel in vaders voorhoofd als hij de enveloppe dichtplakt. Twee dagen later komt er bericht terug.

Oom en tante zullen de jongens komen halen. Als moeder de brief gelezen heeft, glijdt er een traan op het mooie schone laken en nog één . . . en nog één. Vader zegt: „Moet je daar nu om huilen moeder? Als die druktemakers de deur uit zijn, word je vast gauw weer beter. Die twee breken soms de boel af als ik niet thuis ben. Dat weet je ook wel. Naar Toosje luisteren ze immers niet. Een paar weken zijn zó voorbij, dàt zul je zien. Nu wordt het heel stil in huis. Dat is goed voor je. Die twee rakkers vermaken zich wel. Toe, lach nu maar weer.”

Gelukkig, moeder kan heus weer een beetje blij kijken. Maar als oom Paul en tante Ans in de auto voor de deur staan, kijkt ze toch weer een beetje verdrietig.

Rob en Bob zien ook dadelijk de auto. Ze komen meteen de tuin uit rennen. Tante Ans schrikt wel een beetje als ze die twee hijgende jongens voor zich ziet. Oom en tante hebben zelf geen kinderen. Zij weten niet zo goed wat voor druktemakers jongens soms kunnen zijn. Gelukkig, oom Paul lacht. Hij is het eerst uit de auto. Lachend legt hij zijn handen op hun hoofden.

„Zo, brave jongens, zijn jullie daar? Staan de koffers al gepakt?”

„Ja oom,” hijgt Bob.

„Ja oom,” knikt Rob.

„Dat is prachtig! Och heden, kijk nu toch eens wat een domme oom jullie hebben. Ik laat die arme tante maar in de auto zitten. Kom gauw, dan doen we de deur voor haar open.”

Als tante uitstapt, kunnen Rob en Bob net even in de auto kijken.

Mooie zachte kussens! Oei, wat zal dàt lekker zitten!

Bom, met een harde klap slaat oom de deur dicht. Rob en Bob

kijken een beetje verlegen naar tante. Tante Ans doet lang niet zo vrolijk als oom. Ze zegt: „O, wat hebben jullie je vuil gemaakt! Zo kunnen jullie niet mee in de auto.”

Die Rob en Bob! Daar staan ze als een paar heel kleine jongetjes. Ze krijgen allebei een kleur als een rode biet.

Rob ziet de zwarte strepen op Bobs gezicht.

Bob ziet de vuile vegen op Robs gezicht.

De jongens merken niet dat oom Pauls ogen lachen. Ze zien alleen maar tante streng naar hen kijken.

„Wij hebben in onze eigen tuin gewerkt,” durft Bob het eerst te zeggen. „We moeten onkruid wieden, want nu gaan we een hele poos weg.”

„Zo, zo, dat is goed werk,” zegt oom vrolijk. „Jullie zijn een paar flinke jongens. Nu gaan tante en ik eens kijken hoe het met moeder is. Over een uurtje gaan we weg. Zijn jullie dan klaar in de tuin?”

„Best oom,” roept Bob.

„En of, oom,” zegt Rob.

Dan hollen ze weg. Maar als ze zover zijn dat oom en tante hen niet meer kunnen horen, staat Bob opeens stil.

„Ik vind oom veel en veel aardiger dan tante. Ze zag meteen dat we niet schoon waren. Je kunt de tuin toch niet wieden zonder je smerig te maken?”

„We mochten vast niet in de tuin werken,” bedenkt Rob dan. „Dat hadden we gisteren eigenlijk moeten doen. Moes heeft gezegd dat we ons niet vuil mochten maken.”

„Maar de tuin . . . de tuin moest toch netjes zijn!” begint Bob weer.

„Dat hoort zo! Heb jij zin om met die oom en tante mee te gaan?”

„Ik blijf liever thuis,” zegt Rob en zijn stem trilt een beetje.

„Ik ook,” zegt Bob zacht en zijn stem klinkt ook een beetje raar.

„Ik heb geen zin meer om te wieden,” zegt Rob dan.

„Ik ook niet,” zegt Bob. „Kom, dan gaan we vragen of Toos ons weer netjes maakt. Dan heeft tante niks meer te zeggen.”

„Goed.”

Daar gaan ze weer op een drafje de tuin door.

Gelukkig, Toos is in de keuken.

„Heb ik jullie daarvoor straks zo opgeknapt!” moppert ze. „’t Is wat moois! Jullie kleren zijn er gelukkig goed afgekomen. Vooruit dan maar weer.”

Die Toos is toch maar een echt lieve Toos. Ze boent en ze poetst de jongens weer tot er geen vuil streepje meer te zien is.

„Ziezo,” zegt ze dan. „Nu kunnen jullie weer gezien worden. Het is maar goed dat oom en tante geen vuile jongens in de auto meenemen. Anders zag ik ervan komen dat jullie straks weer pikzwart voor me stonden. Maar ik steek geen hand meer naar jullie uit. Versta je? En nu, vooruit, ga tekenen of kleuren of een spelletje doen, maar kom niet meer in de tuin. Ik waarschuw je.”

Maar wat de jongens dan moeten doen, weten ze ook niet. Ze gaan niet graag naar binnen. Ze zien tante nòg streng naar hen kijken.

Langzaam lopen ze de gang in. Achter de kamerdeur horen ze vader en moeder met tante en oom praten. Ja, vader is ook thuis. Hij heeft een vrije middag gekregen, omdat zijn jongens weggaan. Bob legt zijn arm om Robs schouder. Hij schopt tegen een bal die in de gang ligt. Dan wippen ze zonder dat ze het afspreken de trap op. Bob raakt met de punt van zijn schoen alle traproedjes alsof die hem wat gedaan hebben! Nu liggen ze allemaal los. Waarom hij dat doet, weet de jongen zelf niet. Zachtjes gaan ze dan hun slaapkamertje binnen. Voor het raam staat een bankje. Rob gaat erop zitten en kijkt sip voor zich uit. Bob valt, plof, naast hem neer. Hij

legt weer zijn arm om Robs schouder en zegt: „Weet je wat ik wou?”

„Nou?”

„’t Is eigenlijk heel gek bedacht, hoor, maar ik zou het toch wat graag willen.”

„Vertel dan,” zegt Rob. Hij wordt nieuwsgierig wat zijn broertje te zeggen heeft.

„Ik wou, ik wou dat de Here Jezus nog op aarde was. Dan zou hij vast moesje nu meteen beter maken. Net als die vrouw over wie meneer gisteren op school vertelde. Weet je nog? En dan hoefden wij lekker niet weg. En dan zou moesje ook heel blij zijn. Denk je niet?”

„Já,” zegt Rob dan. „Dat zou ik ook wel willen. Maar de Heer kan Moesje ook nu wel gezond maken. Hij kan toch alles!”

„Ja, dat weet ik wel. Maar nu meteen, dàt zou veel fijner zijn. Dan konden we thuis blijven en dan . . .”

„Rob, Bob, waar zitten jullie?”

Dat is Toos’ stem beneden in de gang.

„Zouden we al weggaan?” vraagt Rob en hij kijkt lang niet zo blij als anders.

Bob knikt. „Vast wel,” zegt hij met een vreemde stem.

„Je moet niet gaan huilen als je vader en moesje gedag zegt,” probeert Rob flink te doen.

„Jij ook niet, jongetje,” zegt Bob dan. „Jij huilt altijd veel gauwer dan ik.”

„Dat is níet waar!”

„Dat is wèl waar!”

O, die domme jongens! Nu zouden ze toch haast het laatste ogenblikje dat ze thuis zijn ruzie gaan maken.

Gelukkig, ze doen het toch niet.

Ze houden zich ook erg flink als ze voor moeders bed staan om gedag te zeggen. Oom Paul en tante Ans zijn met vader in de andere kamer.

Moesje doet ook haar best om niet verdrietig te zijn. Ze gaat een klein beetje rechtop zitten in bed. Ze trekt Rob en Bob ieder aan een hand naar zich toe.

Bob zegt: „Nu kunnen we niets meer voor u doen. Rob niet en ik ook niet. Ik pelde uw eitje wel eens. Weet u nog wel?”

„En ik heb uw sinaasappels wel eens geperst. Weet u nog wel?” zegt Rob dan. „Nu kan dat niet meer. Nu kunnen we niets meer voor u doen.”

O, die moesjel

In plaats dat ze nu heel verdrietig kijkt, probeert ze juist een beetje te glimlachen en ze zegt zacht: „Jullie kunnen nog wel wat voor me doen. Iets wat jullie thuis ook altijd voor me hebben gedaan.”

De broertjes kijken elkaar aan en dan weer naar moesje.

„Ik weet het,” zegt Rob dan en hij kijkt ook een beetje blij.

„En ik weet het ook,” zegt Bob en hij kijkt ook niet zo verdrietig meer.

„Moesje bedoelde bidden, hè?” zegt Bob dan. „Bidden aan de Heer of moesje weer gauw beter mag worden.”

Moesje knikt. Ze zegt: „Zullen jullie dat niet vergeten? Bidden helpt altijd. Alleen geeft de Heer niet steeds wat we prettig vinden, maar wel wat goed voor ons is.”

Dat laatste vinden Rob en Bob wel een beetje moeilijk, maar ze begrijpen er toch wel wat van.

Hè, wat jammer, daar komt tante Ans de kamer binnen. Ze vraagt: „Zijn de jongheeren klaar om mee te gaan?”

Ja, dan moet het wel, of ze zin hebben of niet.

Kijk me die jongens toch zoenen en nog eens zoenen! Moesjes wangen zijn haast plat, zo hebben die twee haar geknuffeld.

„Jullie houden voor mij vast geen enkel zoentje meer over,” zegt vader opeens lachend in de deur.

Wat een geluk voor moeder dat die druktemakers haar eindelijk loslaten. Heel moe valt ze in het kussen neer. Twee tranen glijden langs haar bleke wangen. O nee, het zijn er niet twee, maar véél meer.

Gelukkig dat Rob en Bob het niet zien. Die zijn intussen vader aan het afzoenen dat het niet mooi meer is. O, wat heeft vader spijt dat hij straks zo jaloers was. Hoor hem nu eens kreunen en steunen. Rob zit op zijn rug en Bob hangt met allebei zijn armen aan vaders hals. „Hou opl! Hou opl! Rob, Bob, er blijft niets van me over. Kalm toch! Kalm toch!”

Hè, hè, eindelijk zijn de jongens tevreden. Daar staan ze met verwarde haren elkaar aan te kijken.

„Hebt u er genoeg gehad?” lacht Bob.

„Wilt u nog een paar zoenen?” vraagt Rob.

„Ik, o, ik,” zucht vader. „Ik kan haast niet meer. We moeten oom Paul nog wel gaan helpen, want die is druk bezig de koffers en tassen naar buiten te sjouwen. Hier, vlug, m'n kammetje. Jullie zien eruit alsof je aan het vechten bent geweest in plaats van aan het

afscheid nemen! Ik ga vast. We kunnen oom Paul niet alles alleen laten doen."

Nu dat hoeft vader geen tweemaal te zeggen. Maar als de jongens in de gang komen, is er geen koffer of tas meer te zien. Alles staat al keurig in de auto. Nu zullen ze dadelijk wel vertrekken, want tante heeft haast om weg te komen.

II

Kijk, kijk! Zie je ze gaan?

Daar zitten die twee als zoete jongetjes naast tante in de auto. Het gaat zo fijn, zó fijn! Af en toe kijken de broertjes elkaar aan als ze een bocht doorgaan.

„Hou je vast,” roept oom soms achterom en dan schateren die twee het uit van de pret. Het is wel erg jammer dat ze zo gauw bij oom en tantes huis zijn. Rob en Bob hadden wel door willen rijden tot er geen druppeltje benzine meer in de tank was en dan... dan zouden ze er misschien nóg niet genoeg van hebben.

„We zijn er,” zegt oom opeens. „Blijf even netjes zitten. Dan zal ik voor de dame en de heren het portier openmaken.”

Die oom Paul is toch een echte grappenmaker.

„Asjeblieft!”

Oom maakt een heel diepe buiging en hij laat tante, Rob en Bob uitstappen.

„Ziezo, en nu de koffers,” roept oom.

Tante gaat vast naar binnen. Met twee van die flinke jongens erbij hoeft een dame niet te sjouwen.

„Geweldig, wat zijn jullie sterk,” prijst oom.

Welja, die Rob en Bob tillen samen de zware koffer die oom hun aangeeft.

„Gaat het?” vraagt oom bezorgd.

Maar de jongens horen het al niet meer; die hebben het veel te druk.

In de gang wacht tante hen al op.

„Zet de bagage zolang hier maar neer.”

Tjonge, tjonge, wat een grote gang is dat!

Rob en Bob weten eigenlijk helemaal niet meer hoe het er hier allemaal uitziet. Het is al zó lang geleden dat ze bij tante en oom zijn geweest!

Als oom de laatste koffer heeft binnengebracht, laat hij ze het hele huis zien.

De jongens kijken hun ogen uit als oom de slaapkamer aanwijst. Nee maar, is dat even wat! Thuis slapen ze samen in één bed. Hier krijgen ze er ieder één. De bedden staan dicht bij elkaar geschoven. Dat is gezellig!

„Wat zeggen jullie ervan?” vraagt oom, omdat die twee van verbazing geen mond opendoen.

„Mooi!” zegt Bob.

„Prachtig!” zegt Rob.

Ze hebben allebei een vuurrode kleur gekregen.

„En als jullie nu in het bad moeten, hoef je deze deur maar open te doen en dan ben je er al. Kijk maar.”

Ze doen een paar stappen... heus... daar zijn ze al in de badkamer.

Zo'n echt groot bad hebben Rob en Bob nog nooit gezien. Het lijkt wel een heel grote teil, maar véél mooier en helemaal wit.

Oom kijkt lachend naar die twee verbaasde gezichten. Die oom Paul lijkt zelf wel een jongen. Hij vindt het vast erg grappig om Rob en Bob alles te laten zien.

„Kijk,” zegt oom en hij draait lachend aan een mooie glimmende kraan. „Hier komt gewoon koud water uit. En deze... wacht eens... dit is de warmwaterkraan. Voel maar eens.”

Die ondeugende oom! Rob en Bob zien wel aan zijn gezicht dat ze het niet moeten wagen hun hand eronder te houden.

Oei, dat zal lekker warm zijn!

Ze begrijpen ook best dat het maar een grapje is.

Daarom durft Bob zo maar te zeggen: „Doet u het zelf dan maar.”

O, wat hebben die drie een pret!

Oom laat hen van alles en nog wat zien. Ze komen niet uitgekeken. Het is allemaal even mooi en prettig, maar 's avonds...

Rob ligt in het ene bed; Bob in het andere. Tante heeft hen naar boven gebracht. De jongens hebben keurig hun gebedje opgezegd. Ze hebben allebei moeten denken aan wat moesje vanmiddag zei: „Jullie kunnen wel wat voor me doen. Bidden!”

Rob heeft nog eens extra zijn ogen dichtgeknepen en hij heeft gevraagd met heel zijn hartje: „Here, wilt U moesje alstublieft gauw beter maken?”

Rob is de jongste; hij mag altijd het eerst bidden.

Dan is Bob aan de heurt. Bob heeft ook heel eerbiedig voor moesje gebeden; net als Rob. Niet alleen met zijn mond, maar met héél zijn hartje.

Nu liggen ze stil in de vreemde bedden.

Tante is naar beneden gegaan. Rob voelt eens aan zijn voorhoofd waar tante hem een kus heeft gegeven. 't Was een héél andere zoen dan hij van moeder altijd krijgt.

Bob heeft niet eens tijd gehad om tante een zoen terug te geven. Ze was weg voor hij er erg in had.

„Rob!”

Rob steekt zijn hoofd boven de dekens uit. „Riep je me?” vraagt hij met een beetje schorre stem.

„Jal Vind jij het hier èrg fijn?” komt een klein bibberend stemmetje uit het andere bed.

Rob moet even nadenken voor hij antwoord geeft.

„Thuis is het fijner, maar hier is het mooier.”

„Ja, dat vind ik ook. Zeg Rob, zouden paps en moesje aan ons denken? Ik verlang nu wel een klein beetje naar huis. En jij?”

„Ik ook. Maar het is hier toch wel fijn, hè? Oom is erg aardig. Vind je ook niet?”

„Wat heeft hij ons alles laten zien, hè? Zouden wij morgen ook in dat bad moeten?”

„Nee, natuurlijk niet. We zijn thuis toch in de teil geweest!”

„Ja, maar als je een bad hebt, ga je er iedere dag in. Weet jij nog hoe dat moet met die kranen?”

Rob zegt zo maar pardoes „ja”. Hij denkt al lang weer aan andere dingen.

„Weet je wat ik griezelig vind?”

„Nou?” vraagt Bob nieuwsgierig.

„Dat we morgen naar een vreemde school moeten.”

„Ja,” zucht Bob, „dat vind ik ook helemaal niet fijn. Zou dat nu echt nodig zijn?”

„Dat moet van de burgemeester,” weet Rob, „anders word je dom. Oom is al bij de meester geweest.”

„Ja.”

Hè, opeens wordt Bob verschrikkelijk slaperig. Hij geeft haast helemaal geen antwoord meer als Rob iets vraagt.

Robs ogen gaan ook zo prikken. Ze vallen op het laatst helemaal toe. Het is nu heel stil in de mooie kamer. Rob en Bob zijn naar dromenland verhuisd.

Rob heeft z'n duim in de mond. Bob heeft een duim in z'n mond en een wijsvinger aan z'n oor. Zo slapen ze thuis ook altijd. Thuis liggen ze naast elkaar. Soms met hun armen om elkaars hals. In deze mooie kamer liggen ze ieder in een eigen bed. Thuis is het fijner, maar hier is het mooier. Wie zei dat toch? Rob of Bob? Of misschien allebei...!

III

Nu zijn ze al drie dagen naar school geweest.

Ze hebben een aardige meester, dat is fijn!

Maar op de school waar ze horen, is het toch veel prettiger. Daar hebben ze hun eigen vriendjes. Die mogen ook wel eens binnen spelen als het regent.

Robbie die bij oom en tante in de laan woont, zou nu ook best in huis willen spelen. Maar dat mag vast niet. Rob en Bob durven het niet eens te vragen. Tante kijkt al een beetje lelijk als Rob en Bob na schooltijd binnen blijven. Het regent wel niet zo héél erg, maar Rob is snipverkouden. Hij doet niets anders dan niezen. Hadsjiej! Hadsjiej! Het puntje van zijn neus is helemaal rood van het snuiten. Moeder zegt altijd dat zo'n verkouden kip niet op straat hoort. Vooral niet in de regen.

„Gaan jullie dan maar in de gang spelen,” zegt tante. „De gang is groot genoeg, maar geen rommel maken asjeblijft!”

Och heden, als Annie het dienstmeisje, dan ook nog haar hoofd om de hoek van de keukendeur steekt en hetzelfde zegt als tante, durven de jongens helemaal niets te beginnen.

„Ik ga veel liever zitten tekenen,” zegt Rob. „M'n keel doet zo'n pijn.

„Maar tante heeft gezegd, dat we in de gang moeten spelen,” zegt Bob dan.

„Als je tekent, maak je toch geen rommel!” Hadsjiej! Hadsjiej! Kom, we gaan het vragen,” zegt Rob flink.

Hun hartjes kloppen een beetje vlugger dan anders als ze de kamerdeur opendoen.

Tante leest een boek. Ze kijkt dadelijk op als Rob en Bob binnenkomen.

Tante vindt het meteen goed als Rob een beetje verlegen vraagt of ze in de kamer mogen tekenen.

Als oom na een poosje thuiskomt en een prachtige doos kleurpotloden voor de dag tovert, worden de tekeningen net schilderijen.

„Oom moest de hele dag thuis zijn,” zegt Bob als ze in bed liggen. Maar Rob geeft geen antwoord.

Bob hoort een vreemd geluid uit het andere bed komen. Hij zit meteen rechtop. Hij buigt zich een heel eind buiten bed en voelt over de dekens van Robs bed.

„Waar ben je?” vraagt hij een beetje verschrikt. „Ik voel alleen maar dekens.” Hij grabbelt en graait om Robs gezicht te kunnen voelen. Hij wordt er verdrietig en angstig van.

Wat doet Rob toch? Zou hij huilen?

Dan gooit Bob al de dekens van zich af. Met zijn handen voor zich uit om nergens tegenaan te botsen, loopt hij de kamer door. Dan... klik, zegt het knopje van het licht. Het is nu heel erg licht in de kamer. Met een angstig gezicht loopt Bob terug naar Robs bed. Hij trekt wild het dek weg dat Rob helemaal over zich heeft heen getrokken.

Maar dat laat Rob zó niet toe! Wild slaat hij om zich heen.

„Blijf af,” schreeuwt hij. „Laat me liggen.”

Maar van dat gekrijs trekt Bob zich niets aan. Hij vecht net zolang tot Robs armen en gezicht helemaal boven de dekens uit zijn.

Arme Rob, wat heeft hij een verdriet!

Bob voelt ook de tranen prikken, maar nu moet hij de flinkste zijn.

Hij blijft voor Robs bed staan. Met een beverige stem vraagt hij:

„Rob, wat scheelt eraan? Ben je ziek?”

Rob knikt. Hij snikt opeens weer zó erg, dat Bob ervan schrikt. De arme jongen weet niet wat hij zeggen moet. Hij gaat op het randje van het bed zitten en slaat zijn armen om Rob heen.

„Ik heb zo'n keelpijn en ook hoofdpijn,” snikt Rob weer. „Ik wil zo graag naar huis.”

„Dat kan niet. Moesje is nog lang niet beter! Ik ben toch bij je! Zal ik tante roepen?”

„O neel Neel!” schreeuwt Rob zo hard hij kan.

„Ook goed, maar dan moet je niet meer huilen. Zal ik je zakdoek pakken?”

Hè, hè, dat is me even wat! Als Bob weer in zijn eigen bed ligt, veegt hij stilletjes met het laken langs zijn ogen. Dan strijkt hij het weer keurig glad. Annie mag niet merken dat hij gehuild heeft. 't Is hier toch wát fijn! Nou en of!

Morgen is Rob misschien weer beter. Misschien...!

IV

Maar Rob is de volgende dag niet de vrolijke jongen van anders. Als hij zijn bed uit wil stappen, valt hij zo weer in het kussen terug.

Bob heeft het eerst niet in de gaten. Maar als Rob net als gisteravond de dekens helemaal over zich heen trekt, staat Bob meteen weer naast Robs bed. Nu weet hij wel een handig maniertje om de dekens vlug van Rob af te krijgen.

Maar dan opeens is Annie ook in de kamer. Ze ziet die twee daar trekken en sjoeren aan de mooie dekens.

„Wat betekent dat hier?” vraagt ze streng.

Bob laat dadelijk los. Rob neemt een duik. Hupla, weg is hij weer onder de dekens.

Annie loopt met grote stappen de kamer door. Ze sjort en trekt aan het dek. Ze roept: „Aap van een jongen! Mij voor de gek houden kun je niet! Kom onder die dekens uit.”

Arme Rob! Annie is véél sterker dan hij. Met een paar rukken heeft ze het dek weer op zijn plaats. Maar dan zet ze grote ogen op.

„Wat zullen we nou hebben? Huil je? Wat... wat zie je er vreemd uit! Vertel eens, wat scheelt eraan?”

Maar Rob kan niet vertellen. Het snikken wordt al erger en erger. Bobs stem trilt ook als hij Annie vertelt van gisteravond.

„En nou is hij ziek, vast.” Bob knikt zo wild met zijn hoofd, dat het er haast af zou vallen.

Och, och wat is dat opeens een nare geschiedenis. Annie houdt Robs pols in haar hand.

„Je hebt koorts, mannetje. Jij bent ziek. Dat wordt thuisblijven vandaag.”

„Ik wil niet thuisblijven. Ik moet naar school,” schreeuwt hij.

Annie schrikt. Ze weet heus niet wat ze moet beginnen. Het is maar goed dat oom juist over de gang loopt en al die vreemde geluiden hoort. Dan staan ze met hun drieën om Rob heen.

Die oom Paul is heus de liefste en aardigste oom van heel de wereld. In twee minuutjes heeft hij Rob gekalmeerd. En kijk, kijk, daar lacht hij warempel alweer een beetje.

Rob weet nu wel dat hij vandaag in bed moet blijven en dat de dokter straks zal komen.

Hij wil toch eigenlijk een héél flinke „Rob” zijn. Als ze allemaal naar beneden gaan, blijft hij stilletjes liggen. Het is wel erg moeilijk om de tranen, die zo kriebelen, tegen te houden, maar het lukt! Ja, het lukt...! Nu schaamt hij zich dat hij straks zo geschreeuwd en gekriest heeft... Wat moeten oom en Annie wel van zo'n kleine jongen denken en tante heeft hem natuurlijk ook gehoord.

Straks komt de dokter, en pappa en moesje weten niet eens dat hij ziek is.

O, wee, daar heb je alweer zo'n akelige traan. Die wipt zomaar over het randje zonder dat Rob hem tegen kan houden. Rob boent zó wild langs zijn ogen, dat er vast geen enkel zout traantje zal proberen over het randje te komen kijken. Hij houdt zijn zakdoek bij de hand. Kom nu maar op als jullie durven, zoute rakkers! Maar jullie durven niet!

V

Kijk, daar loopt Bob alleen naar school. Wat ongezellig, hè? Wat akelig ongezellig!

Bob heeft een steentje gevonden waar hij lekker achteraan loopt te schoppen. Hup, weer een schop! Hup, nog één! Vooruit, wéér één! Zo schiet hij mooi op, maar om de hoek...!

Hè, wat is dat?

Bob is zijn steentje vergeten.

M a r k t . . . ! Hier worden de tentjes voor de markt opgezet! Jammer, dat er nog niet een koopman zijn spullen heeft uitgepakt! Het is ook nog vroeg. Straks als hij uit school komt, gaat hij er vast en zeker langs. Jammer, dat Rob daar nu niets van kan zien... Misschien de volgende week als hij beter is...

Bob kan toch niet laten even langs de kraampjes te lopen al is er nog niet veel te beleven. Een paar groentemannen hebben al wat groente en fruit uitgestald. Verder is er nog niet veel te bekijken.

Tòch zou Bob er haast te laat door op school komen. De kinderen zitten allemaal al op hun plaatsen. Ze kijken vreemd op als Bob alleen komt binnenstappen. Dan loopt hij zijn plaats ook nog voorbij en stapt regelrecht naar de meester.

„Vertel eens kerel,” zegt de meester vriendelijk en hij legt zijn hand op Bobs schouder...

„Zo, zo, is je broer ziek? Dàt is niet prettig voor hem. Maar misschien valt het mee.”

Bob knikt. Langzaam loopt hij naar zijn plaats toe. Alleen in de bank zitten vandaag... niets leuk...

Rob ligt de hele dag alleen in een kamer. Dàt is véél saaiër! Of zou tante beneden een bed voor hem maken? Net als moesje altijd doet als ze ziek zijn?

Bob weet nog goed dat hij een poos geleden heel lang ziek is geweest. Toen kon hij niet naar de grote school. Daarom zitten Rob en Bob nu in dezelfde klas. Bob is een jaar ouder dan Rob. De mensen denken altijd dat ze een tweeling zijn, maar dat is echt niet waar. Bob moet de hele morgen aan zijn broertje denken. Hij zou er haast school door moeten blijven, omdat hij geen sikkepitje opschiet met rekenen. Maar het valt gelukkig mee.

Mijnheer is toch wel erg aardig. Haast net zo aardig als hun eigen meester.

Om twaalf uur loopt Bob regelrecht naar de markt. Geweldig, wat is het hier nu druk. Bob weet niet waar hij het eerst kijken moet. Hij staat even bij een man die allemaal oude spullen verkoopt: vazen, schoenen, potten en nog veel meer. Maar daar heeft hij gauw genoeg van. Met de handen in zijn zakken slentert hij weer door.

Hè, wat zou er in die manden zitten?

Nieuwsgierig loopt hij ernaar toe. Het zullen wel kippen zijn of kuikentjes of . . . of . . . Bob zit haast met zijn neus in de mand als de koopman het deksel optilt en een greep doet naar beneden.

„'t Zijn beste, hoor,” zegt hij tegen de man die net als Bob ook staat te kijken.

Daar komt de hand van de koopman uit de mand terug. Nu is die hand niet leeg meer, maar een klein geel kopje komt voorzichtig om een hoekje gluren.

„Ik zie er zo niet veel van,” zegt de man. „Laat me maar eens even in de mand kijken.”

Weer gaat het deksel open.

Bob doet net of de koopman voor hem het deksel optilt. Hij buigt zich ver over de rand heen om toch maar goed te kunnen zien.

Tjonge, tjonge, wat is dat een gekrioel in de mand van al die kleine druktemakers door elkaar.

„Nou, wat moeten ze kosten?” vraagt de man.

„Twee kwartjes per stuk en geen cent minder.”

Bob hoort opeens niet meer wat die twee mannen samen praten. Hij krijgt zo maar op die drukke markt een heel erge kleur. Hij grabbelt in zijn broekzak naar zijn portemonnaie. Daar zit geld in. Niet een paar centen of een dubbeltje. Nee, twee mooie glimmende kwartjes zijn het. Rob en hij hebben allebei twee kwartjes van moeder gekregen voor ze wegreden met de auto.

„Die mag je gebruiken wanneer je eens iets héél graag wilt kopen als je bij oom en tante bent,” heeft moeder gezegd.

Die Bob, hij denkt geen ogenblik verder na. Hij heeft haast geen geduld om te wachten tot de mannen zijn uitgepraat. Hij stopt de kwartjes van de ene hand in de andere. Onderhand gluurt hij maar naar de mand. Daar zitten ze in . . .!

Hè, hè, de meneer die zo verschrikkelijk veel te vertellen heeft, gaat eindelijk weg. Maar de koopman draait zich ook meteen om. Hij zal juist wegstappen als Bob hem aan zijn jasje trekt.

„Meneer . . . ik . . . wil . . .”

Verder komt Bob niet.

De koopman kijkt hem heel verbaasd aan.

„Wat wil je?” vraagt hij met een zware bromstem.

Bob wordt er verlegen van. „Ik wil... ik wil...” hakkelt hij, „ik wil óók zo'n eendje kopen. Kan dat?”

„Natuurlijk, mien jong,” zegt de koopman heel wat vriendelijker.

„Maar waar mot je dat beessie instoppen?”

Och heden, dat is waar ook.

„Wou je het soms in je handen meenemen of in je broekzak?”

„Kan dat?“ vraagt Bob. Zijn stem klinkt een beetje angstig.
„Alles kan, mien jong,” zegt de koopman lachend. „Maar wacht eens...” Met een paar grote passen stapt hij tussen de manden door. „Kijk eens, wat denk je hiervan? Een mooie verblijfplaats voor zo'n kleine kwaker. Lucht kan hij genoeg krijgen, want er zitten gaatjes in het deksel.”

Met een vuurrode kleur staat Bob te kijken hoe de koopman zo'n piepklein eendje in het doosje stopt. Kijk dat kleine ding toch eens tegenspartelen. Hupla, gauw het deksel erop en klaar is Kees.

Een beetje bibberig legt Bob de twee kwartjes in de hand van de koopman. Dan pakt hij voorzichtig het doosje aan. Hij loopt van zenuwachtigheid de verkeerde kant uit.

„Zeg eens, mien jong,” bromt de koopman. „Dat is niet vriendelijk van je om mijn manden omver te lopen. Ik zou de andere kant uit gaan als ik jou was.”

De koopman meent het niet zo erg, maar Bob laat toch haast van schrik het doosje uit zijn handen vallen.

Hè, hè, eindelijk is hij de drukte een beetje kwijt. Voorzichtig draagt hij de doos met twee handen recht voor zich uit. Wat zal die Rob een grote ogen opzetten als hij de verrassing ziet... Hij zal er verschrikkelijk blij mee zijn, dat is vast!

Die Bob! Hij begint hoe langer hoe vlugger te lopen. En het kleine, piepkleine eendje dribbelt hoe langer hoe onrustiger in het doosje heen en weer. Het voelt zo raar, zo'n wiebelende doos in je handen. Maar dan opeens staat Bob midden op straat stil.

Wat... wat zal tante wel van het eendje zeggen? En waar... waar moeten ze het eendje laten?

Arme Bob! Hij voelt zich nu niet blij meer. Zijn voeten willen bijna niet meer vooruit.

Maar het zal toch moeten. Hij kan niet op straat blijven en honger heeft hij ook wel een beetje.

Kijk, daar gaat Bob weer.

Nog twee lanen moet hij lopen.

Nog één...

Bobs hartje gaat van rikketiketik. Hij probeert de doos een beetje onder zijn bloes te stoppen.

Domme Bob! Domme jongen.

Zo kan iedereen zien dat hij wat verbergen wil. Zo merkt tante het natuurlijk dadelijk... Ze zal meteen willen weten wat er in de doos zit en Annie ook en dan...!

Met voorzichtige stappen loopt Bob de tuin door. Hij gluurt door het raam of er iemand in de keuken is.

Tjonge, tjonge, is dat even boffen. Er is niemand te zien.

Nu willen Bobs voeten wel weer vooruit. Zacht duwt hij de deur open en weer dicht. Op zijn tenen wipt hij de gang door, de trap op. Hij hoort Rob al hoesten. Daar is hun kamer.

Rangg! De deur vliegt open. Meteen legt Bob een vinger op zijn mond.

Die Rob! Met grote ogen kijkt hij zijn broertje aan.

„Hier,” zegt Bob, „dat is voor jou, omdat je ziek bent.” Meteen zet

hij de doos vlak voor Robs neus op het dek neer. Het deksel beweegt zacht heen en weer.

„Toe jôh, maak open,” commandeert hij ongeduldig. „Als je niet durft, doe ik het wel.” Hij steekt zijn handen al uit.

Maar Rob is hem voor. „Ik bang? Ik ben nooit bang!” Hupla, daar vliegt het deksel de lucht in.

Hé, oliedomme jongens!

Ze buigen hun hoofden gelijk over de doos heen.

„Au,” schreeuwt Bob en hij wrijft over zijn voorhoofd.

„Au,” schreeuwt Rob en hij voelt of z'n neus er nog aan zit.

„Jouw schuld,” bromt Bob.

„Niet waar, de jouwel!” gromt Rob.

Maar echt ruzie maken doen ze nu niet.

„Waarom zeg je daár niets van?” Bob wijst naar de doos. Hij is de bult op zijn voorhoofd al vergeten.

„Ik... ik...” hakkelt Rob. „Ik vind het wat leuk, maar waar... waar moet het beestje blijven?”

Ja, waar moet het eendje blijven?

Daar denken Rob en Bob de hele middag over.

Nu staat de doos onder Robs bed, maar het eendje kan toch niet altijd in de doos zitten!

Tante, oom en Annie weten van het eendje niets af. Het is een geheimje tussen Rob en Bob. Maar het is wel een erg moeilijk geheim...

Om vier uur rent Bob regelrecht uit school naar huis. Als een gehoorzaam jongetje gaat hij eerst bij tante de kamer binnen.

Hij krijgt een kopje thee en een koekje. Dat smaakt lekker, want hij heeft erge dorst.

Als Bob aan zijn koekje knabbelt, zegt tante: „Luister eens, Bob. De dokter is geweest. Rob heeft een flinke keelontsteking. Het is beter dat jij nu in het kleine kamertje gaat slapen. Je moet ook maar niet meer bij Robs bed komen om te spelen. Je zou anders ook wel eens ziek kunnen worden.”

O, die Bob!

Hij kijkt tante met grote verschrikte ogen aan. En dan komen er zo maar een heleboel tranen over het randje rollen. „Ik... wil... ik wil óók wel ziek worden. Ik wil niet alleen slapen,” snikt hij.

„Tut, tut,” zegt tante. „Wat ben jij een rare jongen. Wie wil er nu ziek worden? Annie heeft je bed al klaargemaakt, dat kan ik niet meer veranderen. Kom, wees nu een flinke jongen. Rob is misschien weer gauw beter. Dan kunnen jullie net zoveel bij elkaar zijn als je maar wilt.”

Arme Bob!

Bedremmeld blijft hij bij de tafel zitten.

Waren ze toch maar thuis! Hij verlangt opeens zo heel erg naar moesje. De tranen blijven maar prikken. Wild veegt hij met zijn zakdoek langs zijn ogen. Dan tilt hij langzaam zijn hoofd op. Tante leest weer. Ze kijkt streng in haar boek. Bob durft niets meer te zeggen of te vragen.

Op zijn tenen glipt hij de kamer uit. Als een poesje zo zacht wipt hij de trap op. Met een behuild gezicht kijkt hij bij Rob om de kamerdeur.

„Kom gauw,” wenkt Rob. „Ze piept zo in de doos. Toen de dokter er was en tante, ging ze ook zo te keer. Maar ze hebben niets gemerkt. Waarom blijf je daar staan? Je hebt gehuild!”

„Ik mag niet dicht bij je komen en ik moet ook op een andere kamer slapen. Weet je dat nog niet?”

Die Bob! Hij wil erg flink zijn. Hij bijt op zijn lippen, want die trillen zo raar...

„Is... is dat waar?” vraagt Rob angstig.

Bob knikt alleen. Ze zijn het kleine piepende eendje vergeten. Ze denken allebei aan hetzelfde, maar ze weten het niet van elkaar.

„Was ik maar bij moesje,” denkt Rob.

„Hoe zou het met moesje zijn?” denkt Bob.

Ze houden zich toch erg flink.

Bob staat met zijn rug tegen de kamerdeur.

Rob gaat weer liggen, maar de dekens hangen helemaal op de grond.

„Piep, piep!” zegt Donsje in de doos.

Dan kijken de broertjes elkaar weer aan.

Rob begint: „Zou ze niet doodgaan in de doos? Eendjes horen toch eigenlijk in het water?”

„Ja, maar ze kunnen wel een hele poos zonder water.”

„Hoe weet je dat?”

„Nou, zo maar van m'n eigen.”

„Maar als ze nou doodgaat!”

„Het gaat niet dood.”

Bob stampt er zo maar hard bij op de grond. Hij schrikt er zelf van.

„En... en eten moet ze toch ook hebben,” begint Rob weer. „En wat moet ze eten?”

„Je bent helemaal niet blij met het eendje,” zegt Bob een beetje boos.

„O jawel, jokker. Maar wat ik zeg, is toch waar.”

Bob vergeet helemaal wat tante heeft gezegd. Hij loopt de kamer door en duikt zo maar onder Robs bed.

„Ze kan niet doodgaan, want er zitten gaatjes genoeg in,” zegt hij dan met de doos in zijn hand. Meteen wipt hij het deksel eraf. „Ze is nog springlevend. Kijk ze eens lopen.”

Ze buigen zich allebei heel diep over de doos heen.

„Ik weet wat,” zegt Bob opeens. Zijn vinger wijst in de richting van de badkamer. „Zal ik... zal ik haar in het grote bad laten zwemmen? Doen?”

„Durf je dat?”

„Ik wel,” zegt Bob met z'n borst vooruit.

„Maar als . . . als tante of oom het merkt . . .”

„Die merken het niet. Jij bent ook altijd zo bang!”

Dan zegt Rob niets meer. Hij is moe en zijn keel doet zo'n pijn. Maar heel nieuwsgierig is hij wel hoe dat zal gaan. Het is toch z'n eindje! Op zijn ellebogen kijkt hij Bob na die Donsje naar de badkamer verhuist.

Die Bob durft veel, èrg véél. Het is een geluk voor hen dat tante bezoek heeft gekregen en Annie boodschappen doet. Ja, die Bob denkt aan niets anders dan aan het eindje. Maar nu het erop aan komt, lijkt hij toch niet zo dapper als straks. Hij laat bijna het doosje uit zijn handen vallen als hij heel zachte voetstappen achter zich hoort. Verschrikt draait hij zich om.

„Ooo . . . jij mag niet uit bed!” zegt hij, nog een beetje bibberend van schrik tegen zijn broertje die plotseling naast hem staat.

„Weet ik wel,” zegt Rob zacht, „maar . . .”

Meer verstaat Bob niet. Hij durft opeens weer een hele boel. Hij draait zo maar een kraan open en het is nog de goeie ook. Langzaam komt het water in het bad omhoog.

„Er hoeft niet zoveel in,” fluistert Rob. „Zou het water niet te koud zijn?”

Maar Bob hoort het niet eens. Hij wipt voorzichtig het deksel van de doos.

Het piepkleine eindje scharrelt angstig heen en weer.

„Ze heeft misschien wel honger,” bedenkt hij. Wat fijn dat die koopman er een beetje kroos bij heeft gedaan. Nu heeft ze er misschien niet zo'n erg in dat ze in een doosje zit.

Voorzichtig pakt hij Donsje eruit.

Ze kan haast in Bobs ene hand, zó klein is ze nog.

„Doe er een straaltje warm water bij,” zegt Rob weer. „Dan is het genoeg ook.”

„Die arme jongen staat te bibberen als een rietje. Hij houdt z'n handen in de zakken van zijn pyjamajasje. En koud dat-ie het nog heeft! Koud! Ze denken geen van beiden meer aan oom en tante en Annie.

Nu is het bad voor Donsje klaar. Bob buigt zich voorover. Voorzichtig laat hij Donsje in het water glijden.

„Of” zeggen de broertjes tegelijk.

„Ze is het zwemmen nog niet verleerd,” fluistert Bob.

„Wat is ze lief, hè!” fluistert Rob.

Hoelang die twee daar staan, weten ze niet.

Dan slaat er beneden hard een deur dicht.

„Tantel!” zegt Bob verschrikt.

„Oom misschien,” fluistert Rob bang. Hij weet niet hoe vlug hij in bed moet komen.

En Bob grijpt met één hand Donsje uit het water. Dan . . . floep . . . trekt hij de stop uit het bad.

Klokklok, doet het water. En toch loopt het niet vlug genoeg weg naar Bobs zin. Dan kijkt hij er maar niet meer naar. Vliegensvlug zet hij Donsje weer in de doos.

Die arme Donsje! Hupla, daar gaat het donkere deksel weer over haar heen.

Op zijn tenen komt Bob de slaapkamer in.

Rob ligt tot aan het puntje van zijn neus onder de dekens te klapperanden van de kou.

„Zal ik de doos weer onder je bed zetten?” fluistert Bob.

Rob knikt alleen maar. Hij is opeens zó moe. En slikken kan hij haast helemaal niet meer.

„Hè, hè,” zucht Bob als hij weer op zijn benen staat. „Niemand heeft er iets van gemerkt, n i e m a n d!”

VI

Bob heeft wel gelijk gekregen. Niemand heeft nog iets van Donsje gemerkt. Donsje! Wie heeft dat naampje eigenlijk bedacht? Heeft Bob het eendje zo genoemd? Of Rob? Och, dat weten die twee zelf niet, maar het is een leuke naam. Echt iets voor zo'n piepklein eendje.

Donsje zal wel blij zijn met zo'n mooie naam. Toch niet . . .! Donsje is helemaal niet blij. Ze heeft het ook niet naar haar zin. De kleine stakker zit maar in het doosje. Het is een wonder dat ze nog leeft. Eendjes horen in het water, dat weten Rob en Bob ook wel.

Maar hoe moet dat dan? Bob treuzelt die avond zó met eten, dat oom zegt: „Jij wordt toch óók niet ziek? Aan één zieke hebben we genoeg.”

Het is maar een grapje, dat weet Bob ook wel. Tòch krijgt hij een heel erge kleur. Hij doet opeens goed zijn best om vlug door te eten. Daar heeft hij zo maar iets héél prettigs bedacht.

Na het eten glipt hij dadelijk naar het schuurtje. Gelukkig, daar

staat die grote pan nog. Het is een oud ding, dat ziet Bob wel. Maar hoe... hoe moet hij die pan naar boven krijgen? Niemand mag er natuurlijk iets van merken.

O, stil, daar heb je het al. Dat is tantes stem.

„Bob! Bob! Waar zit je?”

O, nu moet hij wel voor de dag komen.

Tante staat in de keukendeur. „Zoek je iets?” vraagt ze als Bob met een rood hoofd de schuur uitkomt.

„Nee, uh tante... ik... ik.”

Het is maar goed dat tante meestal weinig geduld heeft om te luisteren, want Bob staat daar werkelijk een beetje te jokken. Tante merkt niet eens dat hij hakkelt en zo vreemd doet.

„Over tien minuten moet je naar boven. Hoor je het goed, Bob?”

„Ja tante,” zegt Bob als een zoet jongetje.

Tante gaat weer naar binnen.

En die arme Bob staat een hele poos op wacht of tante nu eindelijk eens uit de keuken zal gaan. Maar tante schijnt helemaal geen haast te hebben. Annie wast de vaat, dat ziet hij wel door het keukenraam. Maar wat tante toch uitvoert...!

Die Bob is vreselijk schrikachtig die dag!

Als tante de keukendeur weer opendoet, schrikt hij zo, dat de pan die hij nog eens aan het bekijken is, kletterend op de grond valt.

„Wat is dat, Bob? Wat liet je vallen?”

„Een oude pan, tante,” zegt Bob eerlijk.

„O, gelukkig, die kan ertegen. Nu is het bedtijd, Bob. Kom vlug binnen. Je weet het toch, hè? Jij slaapt voorlopig op het kleine kamertje. Ik kom zo nog even boven.”

Bob slentert de keuken door.

Nu ziet hij het. Tante is aan het koekjes bakken. Er liggen allemaal kleine knikkertjes deeg op het blad. Morgen krijgen ze er misschien wel van. Maar het duurt nog een hele poos voor het morgen is. Dan is Donsje misschien wel dood.

Bob vindt opeens alles even akelig. Nu mag hij niet bij Rob op de kamer slapen en Donsje gaat dood. De tranen kriebelen achter Bobs ogen.

Als hij de grote slaapkamer binnenkomt, ligt Rob diep onder de dekens. Bob loopt dadelijk naar hem toe. Hij trekt het dek weg, maar Rob sjort het weer net zo hard over zich heen. Bob begint weer te trekken en Rob trekt ook. Maar Bob is natuurlijk de sterkste. Rob drukt zijn gezicht in het kussen.

„Waarom huil je?” vraagt Bob met een schorre stem.

Rob geeft geen antwoord.

Dan gooit Bob de dekens weer over hem heen. Hij pakt de doos onder het ledikant vandaan en tilt het deksel op.

Daar zit die arme Donsje in een hoekje gedrukt... Het kroos ligt op de bodem en de stukjes brood die Rob erin heeft gedaan, liggen nog net als straks.

Dan komt Robs hoofd ook langzaam omhoog.

„Ze gaat vast dood,” zegt hij met een verdrietige stem.

„Ik denk het ook,” zegt Bob zacht. „Ik wilde die pan..., maar het ging niet.”

Dan moet Bob vertellen van de pan en van tante in de keuken...

Maar opeens roept hij: „Ik weet wat.” Hij kijkt plotseling weer zo blij, net als toen ze nog bij vader en moeder waren.

Rob wordt vreselijk nieuwsgierig, maar Bob vertelt niets. Het lijkt wel of hij het nu niet meer zo erg vindt, om op het kleine kamertje te slapen.

De doos staat weer onder Robs bed. Rob hoort zijn broertje in het andere kamertje stommelen.

Dan komt Bob met zijn pyjama aan de grote slaapkamer weer binnen. Het lijkt wel of hij verschrikkelijk veel haast heeft. Tandens poetsen, wassen, hupla, zó klaar.

„Niet gaan slapen, hoor,” fluistert hij in het voorbijgaan. „Wakker blijven! Ik laat de deur openstaan. Goed, hè?”

Wat dat nu allemaal betekent...!

Rob ligt met allebei zijn oren wijd open, maar het blijft stil in het kleine kamertje. Hij wordt er verdrietig van. Vannacht gaat Donsje dood... vast en zeker... en het is juist zo'n lief klein ding. Bob heeft hem lekker voor de gek gehouden. Hij ligt maar in bed en doet niets. Het lijkt wel of de tranen weer willen komen. O, wat verlangt hij toch naar vader en moeder! Z'n keel doet zo'n pijn en alles, alles is akelig.

Dan komen er voetstappen op de trap...

Dat is tante zeker. Rob veegt met de mouw van zijn pyjamajas wild langs zijn ogen.

Daar is tante al.

„Zo Rob, wil je nog iets hebben voor je gaat slapen? Een beetje water? Kom er maar even uit, dan kun je je tanden poetsen. Laat me je pols eens voelen. Heb je nog koorts? O, dat valt mee. Maak maar vlug voort, dan ga ik Bob even welterusten zeggen.”

Daar gaat tante weer.

Ze is ook zo terug.

„Piepl Piepl” zegt Donsje in de doos.

Rob gaat zo maar een beetje hoesten zodat tante het piepen niet zal horen. Gelukkig loopt het allemaal goed af.

„Welterusten Rob. Ik zal je maar geen zoen geven, anders krijg ik ook nog keelpijn. Welterusten!”

„Welterusten tante,” zegt Rob zacht.

Dan gaat de deur open en dicht. De trap kraakt als tante naar beneden gaat.

Maar dan...!

Daar komt Bobs hoofd om de kamerdeur en hij fluistert: „Is ze weg?”

Rob knikt. Meteen zit hij rechtop in bed. „Wat ga je doen?” vraagt hij zacht.

„Dat zul je wel zien. „Meteen duikt Bob onder het bed. Hij komt met de doos vlak bij Rob staan. Samen kijken ze weer naar Donsje. Bob kan zijn plannetje niet lang voor zich houden. „Ik laat Donsje vannacht in de grote kuip zwemmen. 's Avonds gaan oom en tante toch niet in het bad. Morgen sta ik vroeg op en dan haal ik Donsje er weer uit. Goed bedacht, hè?”

„Ja,” zegt Rob, „maar... maar...”

„Ik doe het en zeur nou niet.”

Och heden, wat doet die Bob opeens kribbig. Rob durft niets meer te zeggen. Hij kijkt met grote ogen naar z'n broertje die met de doos voor zich uit heel zacht in de badkamer verdwijnt. Die Bob, wat durft hij veell

Als tante of oom het hoort...

Maar tante en oom merken het niet totdat...!

Bob ligt al lang weer in bed. Hij slaapt met een duim in zijn mond en een vinger aan zijn oor.

En Donsje... ach, dat arme Donsje slaapt ook. Ze was zó moe... Donsje is midden in de badkuip in slaap gesukkeld.

Maar opeens... Donsje is plotseling klaar wakker. Ze knippert met haar oogjes tegen een heel fel licht. Ze krimpt in elkaar van bangheid. Ze hoort iemand lachen, héél hard lachen.

„Ha-ha!” En dan is er een stem die roept: „Vrouw! Vrouw! Kom eens gauw! Die bengels hebben wat uitgehaald. O, o, wat een grap!” Dat arme Donsje, ze begrijpt er niets van. Ze weet helemaal niet van wie die stem is.

Waren Rob en Bob er maar, die zouden het wel weten. Maar Rob en Bob slapen. Gelukkig voor ze! Wat zouden die twee anders geschrokken zijn!

Want daar staat oom midden in de badkamer en tante komt er ook aan. Ooms hele gezicht lacht. Hij lijkt zelf nog net een jongen. Maar

tante lacht niet. Ze zegt: „Ik vind het toch maar erg ondeugend van Bob. Ja, natuurlijk, Bob heeft het gedaan! Wie haalt er nu zo iets in zijn hoofd. Morgen zal ik het hem wel eens goed vertellen. Wacht maar.”

Maar oom zegt: „Jij zegt niks morgen; dat zal ik wel doen. En nu gaan we naar bed.”

„En jij . . . jij wilt in het bad,” sputtert tante tegen.

„Dan ga ik vanavond niet in het bad,” zegt oom en zijn ogen lachen maar.

Die tante, ze moppert nog heel wat voor ze in bed stapt.

Ja, ja, die tante kan lekker brommen. Maar oom Paul trekt zich er niets van aan. Oom Paul heeft in dagen niet zo vrolijk gekeken.

„Wat moeten we nu met zo'n beest?” vraagt tante als ze één voet in bed heeft gezet.

„Dat zullen we morgen wel zien,” zegt oom en hij lacht alweer.

Tante begrijpt werkelijk niet wat er toch te lachen valt. Ze trekt met een nijdig gezicht de dekens over zich heen. Wacht maar, morgen, dan zegt ze er toch wat van! Een eend in het bad! Het is te gek om over te praten. Eenden horen in een sloot of in een vijver. Ja, dat weet Donsje ook wel, maar ze is toch maar heel blij in haar badkuip.

Nu is het weer stil geworden om haar heen. Het akelige schelle licht is ook weg. Nu kan ze misschien nog een beetje slapen gaan. Morgen komt er weer een dag!

VII

Bob wrijft zijn ogen uit. Oei, wat heeft hij fijn gedroomd van nacht! 't Was over een heleboel eendjes die zwommen in een vijver. En hoog in de lucht was een grote kraan en daar kwam toch een dikke straal water uit! En Rob stond aan de kant en . . . en . . . Opeens zit Bob rechtop in bed. Hij knippert wel zes keer met zijn ogen. Hupla, dan staat hij met zijn blote voeten op het zeil. Het is heel stil in huis. 't Is vast nog erg vroeg. Maar dat moet ook. Op zijn tenen tippelt hij het kamertje uit. Gelukkig, de deur staat nog open naar de grote kamer. Voorzichtig steekt hij zijn neus om de hoek. 't Blijft stil in bed. Laat Rob maar slapen. Hij kan het best alleen af.

Hoe zou het met Donsje zijn?

Misschien is ze toch wel doodgegaan! Het water in de kuip is zo koud! Brrrr, Bob bibbert als hij eraan denkt. Heel nieuwsgierig duwt hij de deur van de badkamer open.

„Piep! Piep!” doet Donsje. Dat betekent natuurlijk: „Goeiemorgen, goeiemorgen!”

„Ja, ja,” fluistert Bob, „daar ben ik weer. Heb je lekker geslapen? Waar is mijn jongetje dan?”

Bob staat vlak voor de kuip. Hij steekt een hand uit om Donsje te pakken, maar dan...!

Plotseling komen er in de gang voetstappen. Een deur gaat open. Bob blijft stokstijf staan. Hij durft zich niet te verroeren.

„Zo, zo,” zegt een stem, „dus jij hebt dat beest in mijn badkuip gelaten. Dat is me wat moois!”

O, die Bob. Hij zou wel door de grond willen zakken zodat niemand hem meer kon zien. Maar dat kan natuurlijk niet en oom staat vlak achter hem. Dan weet Bob niet of hij lachen moet of huilen. Hij voelt twee handen op zijn schouders en oom zegt lachend: „Jullie zijn me een paar brave jongen! Hoe kom je aan dat beestje? Vertel eens gauw!”

Dan is Bob opeens niet bang meer. Hij durft zo maar alles te vertellen.

Donsje trekt zich van al dat gebabbel op de vroege morgen niets aan. Ze zegt maar steeds: „Piep! Piep! Wat maken die mensen toch overal een drukte van!”

In de grote slaapkamer zit Rob rechtop in bed. Hij heeft zijn oren wijd open gezet. Zijn hartje gaat van rikketiketik, maar angstig is hij niet. Oom is immers helemaal niet boos. Hoor, hij lacht er zelfs om en hij zegt: „Ik wou dat ik een broertje had die een eendje voor me kocht. Maar je begrijpt zeker wel dat het beestje niet meer in de doos gaat? Laat ze maar in het bad blijven totdat... nou ja, we vinden er wel wat op.”

Die oom Paul! Rob en Bob vinden hem de liefste oom van de wereld. Hij is geen sikkepitje boos, maar tante...

Ze is nog nooit zo vroeg opgestaan als deze morgen. Ze komt op haar pantoffeltjes ook de badkamer in. Ze heeft nog net gehoord dat Donsje in het bad mag blijven totdat...

„Dat gaat zo maar niet,” zegt ze met een echt boze stem. „Dat beest kan hier niet blijven! Jij moet toch in het bad? En het is nog vies ook zo'n beest! Bah, wat vies!”

Bob kijkt oom verschrikt aan, maar oom geeft hem een knipoogje. „Ik ga vandaag niet in het bad en morgen misschien ook niet. Ik heb helemaal geen zin meer om in het bad te gaan. En Donsje blijft hier. Kijk toch eens, wat een klein hulpeloos diertje. Wat zal ze haar moedertje missen!”

Die tante . . . ze zegt niets meer. Ze gaat met een boos gezicht naar de slaapkamer terug.

„Tante meent het niet zo erg hoor,” zegt oom als de slaapkamerdeur dichtvalt. „Vrouwen vinden alles gauw griezelig en vies, maar wij zijn mannen. Kom, nu gaan we eens kijken hoe het met Rob is.” Donsje is vast en zeker erg blij dat die druktemakers weg zijn. Op haar gemakje zwemt ze de badkuip rond en maar piepen: „Piepl Piepl Piepl” Wat dat allemaal betekent? . . . Misschien wel: „Piepl Piepl Het is hier beter dan in die nare doos. Ik heb het hier best naar mijn zin. Piepl Piepl”

VIII

Oom Paul zit werkelijk met de handen in het haar. Niet echt natuurlijk, maar oom weet heus niet wat hij ermee aan moet. Hij heeft immers tegen Bob gezegd: „Donsje mag zolang in de badkuip blijven. We vinden er wel iets op!”

Ja, ja, dat is gemakkelijker gezegd dan gedaan. Oom Paul zit er zó over te prakkizeren en te tobben, dat hij het ook aan de heren op zijn kantoor vertelt.

Verbeeld je! Ze leggen allemaal hun pen neer en ze kijken heel ernstig als oom is uitverteld.

„Ja,” zegt er één, „het beste is om van grote stenen een bak in de tuin te metselen en daar het eendje in te laten zwemmen.”

„Ja,” zegt oom, „daar heb ik ook al over gedacht, maar als de moeder van de jongens beter is, gaan ze weer naar huis. Dan nemen ze het eendje natuurlijk mee en zit ik met zo'n grote bak in de tuin. Maar wacht eens, ja, dat doe ik. Als het eendje weg is, koop ik er zelf één. Ik vind het leuk, en mijn vrouw zal het ook best aardig vinden!”

Ha-ha, die oom Paul is opeens zo blij! Hij lijkt zelf weer net een jongen, maar dan een echte kwajongen hoor. . . ! Want als ze 's avonds aan tafel zitten, zegt oom opeens: „Zeg Bob, ik heb er nog

eens over nagedacht. Dat eendje moeten we toch heus weg doen. Ik weet niet waar ik een plaatsje voor haar moet zoeken. En in het bad kan het beestje toch echt niet blijven. Morgen wil ik wel weer eens een bad nemen. En voor jou is het ook bijna bad-dag."

Die oom Paul! Hij kijkt heel ernstig en hij knipoogt ook niet.

Tante zegt: „Dat is heel verstandig. Bob begrijpt best dat het niet anders kan."

Maar, o weel! Dat heeft tante natuurlijk mis gedacht. Bob begrijpt helemaal niet waarom ze Donsje niet kunnen houden, maar hij durft niets te zeggen. Opeens kan hij niet meer eten. De doperwtjes blijven in zijn keel steken. Hoe hij slikt en slikt, ze willen niet naar binnen.

Dat kan oom niet zien. Hij kijkt plotseling héél vrolijk. Dan zegt hij lachend: „Ik weet iets wat jij niet weet, maar ik zeg lekker toch niet wat het is."

Wat is dat nu, een raadsel? Maar het gaat natuurlijk over Donsje. Bob droogt meteen zijn tranen. Hij kijkt strak op zijn bord, want hij weet heus niet waar hij anders moet kijken.

Tante Ans begint natuurlijk te vragen en nog eens te vragen. Haar stem klinkt helemaal niet vriendelijk. Maar oom Paul verklapt niets, helemaal niets.

Als Bob van tafel op mag staan, holt hij regelrecht de trap op naar Rob toe. Met gloeiende wangen vertelt hij alles aan zijn broertje: van de fopperij van oom Paul en natuurlijk het allermeest van het raadseltje dat oom hem heeft opgegeven. Wat hebben die broertjes elkaar weer veel te vertellen en ze raden maar... en ze vergeten helemaal dat ze niet dicht bij elkaar mogen komen.

„Misschien koopt oom wel een hele grote teil of... of..."

„Nee, ik weet het," zegt Rob dan. „Misschien gaan we wel een vijvertje graven in de tuin."

„Nee," zegt Bob dan weer. „Achter de schuur staat een grote houten bak. Misschien mag Donsje daar wel in."

Ja, wie weet... Maar ze weten er geen van beiden iets van.

Hoelang zal oom zijn geheimpje kunnen bewaren? Daar zijn ze allebei verschrikkelijk nieuwsgierig naar.

IX

Het is erg jammer, dat Rob nog in bed moet blijven. Met zijn keel gaat het wel de goede kant uit, heeft de dokter gezegd, maar hij moet nog een klein beetje geduld hebben. Misschien mag hij morgen of overmorgen wel even uit bed. Maar morgen of overmorgen duurt nog een hele tijd. En die Rob verlangt zo verschrikkelijk naar zijn eendje. Het zal toch niet erg zijn als hij even, heel even, om het hoekje van de badkamer gaat kijken!

Rob heeft de dekens al van zich afgegooid. Daar gaan zijn benen, hupla, over de rand van het bed. Even luisteren of tante of Annie er niet aankomen. Alles blijft stil. Op zijn blote voetjes schuifelt hij over het zeil.

De badkamerdeur staat op een kier.

„Piep! Piep!” hoort Rob al, nog voor hij de deur helemaal open heeft. Hij doet een paar grote stappen om er vlug te zijn. Maar opeens . . . Alles draait voor zijn ogen, net alsof hij in een draaimolen zit. De jongen maakt een paar rare zwaaien met zijn armen door de lucht en dan . . . boem . . . ligt hij op de koude grond. Haastig probeert hij overeind te krabbelen.

Oei, wat een raar gevoel heeft die Rob in zijn bol. Het lijkt wel of er iemand met een hamer tegen zijn voorhoofd slaat. Hij denkt er niet meer aan om naar Donsje te gaan kijken. Voetje voor voetje scharrelt hij naar zijn bed terug.

Maar als Rob denkt dat ze beneden niets hebben gehoord, heeft hij het lelijk mis. Nog voor hij in bed ligt, komen er zware voetstappen de trap op. Met een grote zwaai gaat de kamerdeur open.

Van schrik zou Rob haast weer gevallen zijn. Gelukkig kan hij nog net het ledikant grijpen. En één-twee-drie, daar ligt hij weer in het kussen. Vlug, vlug, trekt hij de dekens helemaal over zich heen. Boven zijn hoofd houdt hij het dek stevig vast.

Domme Rob, wat denk je wel? Grote mensen zijn zó sterk! Ja, want het is oom Paul die met één ruk de dekens weggetrokken heeft. Die arme Rob ziet vuurrood! En zijn haren zitten zo mooi alsof hij alle tien zijn vingers erdoor heeft gehaald.

Oom Paul kijkt hem eerst heel verwonderd aan.

„Wat is er met jou aan de hand?” vraagt hij dan vrolijk. „We dachten dat je uit je bed rolde, of was dat soms niet zo? Toe, vertel het je oompje eens. Het was een lawaai beneden van je welste.”

Dan moet Rob wel vertellen, of hij wil of niet.

„Zo, zo,” zegt oom dan en hij kijkt heel ernstig. „Dat komt ervan als je dingen doet die niet mogen. Wacht maar tot de dokter zegt dat je eruit mag. Hier . . .” Oom grijpt naar zijn portemonnaie. „Vraag maar of Bob straks een boek voor je gaat halen. Ik zal de meneer uit de boekwinkel wel opbellen.”

O, wat kijkt Rob nu weer blij. Hij zou oom wel om zijn hals willen vliegen, maar dan zou oom ook wel keelpijn kunnen krijgen. Daarom zegt hij alleen: „Dank u heel hartelijk, oom.” Zo iets heeft hij moeder wel eens horen zeggen en dat klinkt echt mooi.

„Je bent een beste jongen, hoor,” zegt oom en hij strijkt Rob over zijn blonde kuif. „Nu moet ik gauw naar beneden, want de metsela . . . uhum, chum . . . er is iemand om me te spreken, zie je. Daarom ben ik zo vroeg uit kantoor. Dag Robert!” zegt oom heel deftig. „Niet weer je bed uit, hoor!”

„Dag oom,” zegt Rob als een lief jongetje. Het geld dat oom hem gegeven heeft, stopt hij in de zak van z'n pyjamajas. Dan kruipt hij gauw weer helemaal onder de dekens.

Als Bob om twaalf uur uit school komt, steekt hij dadelijk zijn hoofd om de kamerdeur. Hij hoeft gelukkig niet meer op de gang te blijven staan. De dokter heeft zelf gezegd, dat Bob wel in de kamer mag komen als hij maar niet zo héél dicht bij Robs bed gaat staan. Als Bob het soms vergeet, krijgt hij van Rob een duw en dan vliegt hij zo naar het eind van het bed. Kijk maar, daar staat Bob weer.

Het lijkt wel of die twee elkaar in weken niet hebben gezien. Zoveel hebben ze te vertellen.

Rob zegt: „Ik heb geld gekregen voor een boek. Oom was heel vroeg thuis en hij zei me dat de metsela . . . en toen hield hij dadelijk op.”

„Hij wilde natuurlijk zeggen: metselaar. Maar wat zou oom met een metselaar moeten doen?”

O, die Rob en Bob! Ze denken dadelijk aan hetzelfde.

„Zou . . . zou . . . Misschien laat oom wel een vijvertje metselen voor Donsje,” zegt Rob het eerst en hij zit te dansen in zijn bed.

„Ja,” zegt Bob, „dat dacht ik ook. Maar zoiets zal wel een heleboel geld kosten en als moeder weer beter is, nemen we Donsje natuurlijk mee. O, ik moet nog een brief schrijven. Vader en moesje weten nog niets van Donsje af.”

„Wat denk je? Zouden we Donsje mogen houden als we thuis zijn?” vraagt Rob een beetje angstig.

„Natuurlijk!” Bob is nooit zo gauw bang als Rob. „Vader zal het

vast heel leuk vinden. Vanmiddag ga ik schrijven. Nu eerst even naar Donsje kijken."

O, die Rob! Hij zou best even met Bob mee willen gaan, maar hij durft niet.

„Ben je hier gevallen?" vraagt Bob. „Ik kan het zien. De kleedjes liggen helemaal scheef. Ziezo, nu is het weer netjes. Tante is zo'n keurige dame."

Die Bob toch! Hij trekt een heel klein mondje als hij dat zegt en dan moeten ze allebei zó lachen!

Als Bob weer terug is, praten ze nog even over het boek.

„Ik zou ook best eens ziek willen zijn," zucht Bob. „Je wordt lekker verwend en je hoeft niet naar school."

Hè, wat een domoor is die Bob toch! Hij weet heel goed dat Rob het helemaal niet prettig vindt.

Kijk, die arme jongen! Zijn lip begint opeens zo raar te trillen en dan snikt hij het uit. „Ik . . . ik . . . wil zo graag naar huis. Thuis mag ik beneden liggen en dan is moesje altijd bij je. Ik verlang zo naar moesje en naar vader ook. Zou moesje nu nog niet beter zijn?"

„Ik ga vragen of we thuis mogen komen," zegt Bob meteen. „Vader heeft toch in de brief geschreven dat moesje mooi vooruitgaat? Misschien is ze wel helemaal beter en dan . . . dan kan Donsje best nog een paar dagen in de badkuip blijven. Ja, ja, dat doe ik." Bob staat opeens te dansen van plezier.

Rob heeft ook gauw zijn tranen gedroogd.

„Nu moet ik naar beneden," zegt Bob. „Ik hoor oom al en dan moeten we dadelijk eten."

„Oom is al lang thuis! Dat weet je toch! Hij moest praten met de metselaar."

Hè, als Rob dat zegt, moeten ze dadelijk weer aan Donsje denken. Ze worden erg nieuwsgierig naar ooms geheimpje. Maar als moesje beter is, mogen ze misschien over een paar dagen naar huis.

Domme Bob! Domme Rob! Domme jongens!

X

Het boek dat oom voor Rob besteld heeft, is heel mooi. Rob vergeet er alles een beetje door. De brief die vanmorgen gekomen is voor de broertjes, ligt op het nachtkastje. Rob heeft de brief al driemaal gelezen.

Moeder kan zelf nog niet zo goed schrijven. Daarom heeft vader het gedaan. Vader en moesje zijn heel nieuwsgierig hoe het met Rob gaat. Maar het verdrietige van de hele brief is dat vader helemaal niet schrijft wanneer de jongens thuis mogen komen. Er staat eigenlijk maar één prettig dingetje in de brief en dat is... Vader komt zaterdagmiddag kijken hoe het met zijn jongens gaat.

Gisteren heeft Bob de brief naar huis geschreven. Hij vindt het erg jammer van het werk nu vader zaterdag toch komt. Hij heeft er wel een uur over gedaan. Het moest natuurlijk netjes gebeuren. En als je zoveel te vertellen hebt over alles en nog wat, ben je zo maar niet één-twee-drie klaar.

Nu zit Bob weer op school en Rob leest in z'n nieuwe boek. Hij wijst met zijn vinger bij waar hij blijft, want het zijn nogal kleine lettertjes. Maar opeens leest Rob niet meer...

Wat is het toch voor een vreemd geluid dat hij telkens hoort? Het is net of er iemand dicht bij het huis aan het stenen bikken is.

Rob is de valpartij van gisteren helemaal vergeten. Hij schuift het boek een heel eind van zich af. Hupla, daar vliegt het dek een meter de lucht in en Robs benen slingeren al buiten boord.

Met voorzichtige stapjes loopt hij naar het raam. Hij kijkt links, hij kijkt rechts, hij kijkt recht voor zich uit. Robs wangen lijken opeens niet meer op die van een zieke jongen. Zou... zou...? Rob kijkt nog eens goed. Ja, die man daar midden in de tuin is aan het metselen. Af en toe slaat hij wat van de grote stenen af. Die Rob toch, hij vergeet helemaal dat hij met zijn blote benen op het zeil staat. Hij blijft maar kijken met zijn neus tegen de ruit gedrukt. Dat wordt natuurlijk een vijvertje voor Donsjel

Rob kijkt zó ingespannen, dat hij niet hoort wat er dicht bij hem gebeurt.

Plotseling is tantes stem vlak achter hem. Die stem klinkt boos. Tante zet driftig een kop chocolademelk op het kastje neer.

„Zo jongetje, is dat doen wat de dokter zegt? Hoelang sta je hier al? Jij wilt zeker nog een paar weekjes ziek blijven? En wij je maar achternalopen met van alles en nog wat.”

Arme Rob! Hij weet niet wat hij zeggen moet. Hij stottert: „Ik... ik... hoorde... stenen... bikken en toen... ik dacht...”

„Jij hebt niets te denken. Jij hoort in bed te liggen. Vooruit!”

Daar gaat Rob, met zijn neus haast op zijn blote voeten. Dikke tranen rollen over zijn wangen.

Gelukkig is tante Ans toch niet zo boos als het lijkt. Ze komt dicht

bij hem staan en slaat een arm om zijn schouders heen.

„Stil maar,” zegt ze zacht. „Zo bedoelde ik het niet, hoor. Maar als jij ieder ogenblik uit je bed springt, word je nooit beter. Dat je nu erg nieuwsgierig bent, kan ik wel een beetje begrijpen. Zal ik je het geheimpje verklappen?”

Kijk nu die Rob toch eens! Zijn tranen zijn plotseling opgedroogd. Hij kijkt tante heel nieuwsgierig aan.

„Ik... weet... ik denk... ik geloof... dat het een...”

„Ja, zeg het maar,” dringt tante aan.

„Ik denk dat het een vijvertje voor Donsje wordt,” zegt Rob vlug.

„Dat heb je goed geraden.”

Als tante lacht, is ze toch heus een lieve tante, denkt Rob. Hij schuift een beetje omhoog op het kussen. Dan slaat hij allebei zijn armen om tantes hals en hij zegt zacht aan haar oor: „U bent tòch een echt lieve tante! Heus waar!” Maar als hij dat gezegd heeft, is hij opeens weer erg verlegen. Hij wil zo maar heel diep onder de dekens kruipen, maar tante houdt hem tegen.

„En jij,” zegt ze dan, „jij bent een echt lieve jongen. Drink nu je chocolademelk maar op. Ik geloof vast dat ik mijn haar helemaal over moet doen, zó stijf heb je me gepakt. We zijn allebei wel een beetje dom geweest. Nu heb ik morgen misschien ook wel keelpijn net als jij.”

Maar de volgende dag is tante niet ziek en de dag daarop ook niet. Ze zal het wel niet worden ook. Rob is nu haast helemaal beter. Hij mag van de dokter net zoveel op als hij maar wil. Denk nu maar niet dat je Rob nog één ogenblik van de dag in zijn bed vindt! Met moeite heeft tante hem, de eerste dag dat hij op mocht, 's middags een uurtje naar bed gekregen.

Vandaag lukt het tante al niet meer. „Ik ben helemaal beter,” zegt Rob blij. „En ik ben zo verschrikkelijk nieuwsgierig naar Donsje in de mooie vijver. Wanneer zou de dokter komen om te vertellen dat ik weer naar buiten mag?”

„Misschien vanmiddag,” zegt tante, „wie weet!”

Nee maar, dat is óók toevallig. Het lijkt wel of die dokter gehoord heeft wat tante zei. Daar draait juist de doktersauto het hek in. Rob staat te dansen en te springen van plezier. Tante laat hoofdschuddend de dokter binnen.

„Het lijkt wel of jij een Indianendans aan het uitvoeren bent,” lacht dokter. „Kom eens bij me, kerel en laat je keel eens zien.”

Rob is dadelijk een gehoorzaam jongetje. Hij steekt zover hij kan zijn tong uit.

„Prima,” zegt de dokter tevreden. „Dat hebben we weer gehad.”

„Mag ik nu naar buiten?” durft Rob te vragen.

De dokter geeft tante een knipoogje. „Wat denkt u? Zullen we wachten tot morgen? Of hebt u zo'n last van die druktemaker dat we hem meteen maar naar buiten moeten sturen?”

Hè, die dokter is óók een grappenmaker!

Rob ziet zo maar aan zijn gezicht dat hij meteen de deur uit mag. Het zonnetje schijnt en hij voelt zich weer helemaal beter. Hij kijkt van de dokter naar tante.

Dan geeft tante hem een knipoogje.

„Ik zie het al,” zegt de dokter met een ernstig gezicht. „Ik heb niets meer te vertellen. Nu, ga dan maar!”

Die Rob! Hij is meteen de kamer uit.

Tante roept hem na: „Rob, je jas aan! En niet gaan hollen, hoor!”

De jongen heeft niet eens tijd om antwoord te geven.

Annie moet er aan te pas komen om zijn jas van de kapstok te halen.

Ze doet natuurlijk ook een duit in het zakje: „Kalm aan, hoor, anders ben je morgen weer ziek.”

Och, die grote mensen ook, die doen altijd zo bang! Rob lacht er maar een beetje om. Hij heeft haast om buiten te komen.

„Waar ga je heen?” wil Annie ook nog weten.

Rob staat al bij de achterdeur. Annie maakt nog gauw een knoop dicht die Rob in de haast vergeet.

„Ik ga natuurlijk achter kijken naar Donsje. Fijn, hè?”

„Fijn?” zegt Annie. „Ik vind het gek. Die oom van jou haalt van alles in zijn hoofd, maar het is eigenlijk jullie schuld. Als Bob niet met zo'n eendje was aan komen dragen, was er niets gebeurd. Je tante is er ook zo gek niet mee! En als jullie weg zijn...”

Die Annie staat maar te redeneren met haar rug naar de deur...

Rob is er al lang vandoor. Die staat met een verrukt gezicht bij de stenen bak te kijken die oom voor Donsje heeft laten maken. En Donsje, dat kleine eigenwijze ding, zwemt er lustig op los. Rob gaat op zijn hurken zitten.

„Kom dan, kom dan!” lokt hij zacht.

„Daar ben ik al,” hoort Rob plotseling de stem van de dokter achter zich. „Je riep me toch?”

Die dokter! Rob staat dadelijk recht op zijn benen.

„Je riep me toch?” zegt de dokter nog eens lachend. „Nu, hier ben ik dan.”

Rob wil wat zeggen, maar er komt enkel wat gestotter.

„Stil maar,” zegt de dokter. „Ik ben een plagerd, altijd geweest, hoor! Ik kom natuurlijk naar je eendje kijken. Die oom van jou is maar gek op jullie. Wat een prachtige bak heeft hij voor dat kleine ding laten maken. Veel geluk met je eendje. Dag Rob!”

Daar gaat de dokter weer. Hij komt zeker iemand tegen, want Rob hoort hem alweer praten en lachen. Een minuut later voelt Rob twee handen voor zijn ogen. Dadelijk heeft hij het geraden.

„Bob natuurlijk,” zegt hij meteen en hij trekt dadelijk de handen weg.

„Wat fijn dat je buiten mag, zeg! Aardige dokter, hè? Ik bonsde zo

maar tegen hem op, maar hij lachte erom. Hij deed eerst net alsof het èrg pijn deed, maar dat was niet zo, hoor! Wat zal vader morgen wel zeggen? Wacht je even? Dan haal ik een sneetje brood."

Meteen gaat Bob er op een hol vandoor. Twee minuten later is hij weer terug.

„Hier!" Hij breekt de boterham in tweeën. „Nu eens zien naar wie Donsje het eerst komt. Mij kent ze natuurlijk het best. Ik heb haar geregeld gevoerd."

Bob praat maar. Daar zitten ze allebei op hun hurken.

„Kom dan! Kom dan!" roept Bob zacht.

„Poelepoelepoele," lokt Rob het eendje.

Donsje weet niet wat ze zal doen. Eerst zwemt ze Bobs kant uit, maar opeens . . .

„Hoera!" roept Rob. Hij gooit vlak voor Donsjes snaveltje een stukje brood op het water.

„Ze denkt natuurlijk dat ik het ben," zegt Bob met een ernstig gezicht. „Jij en ik lijken op elkaar. Geeft niks, hoor. Ik vind Donsje even lief."

Dan komt Annie het pad aflopen. „Rob, tante zegt, dat je wat moet gaan wandelen. En dan in huis komen."

Rob kijkt een beetje sip, omdat hij bij Donsje weg moet. Maar het helpt hem geen steek. Annie duwt hem voor zich uit de tuin in.

„Wandelen," zegt ze dan, „wandelen of in huis komen."

Gelukkig komt Bob achter zijn broertje aan. Die is o zo blij dat hij weer een speelkameraadje heeft. Vandaag zullen ze als brave jongetjes een eindje gaan wandelen. Maar morgen of overmorgen mag Rob misschien weer hollen en draven.

Wie weet . . .!

XI

De volgende dag is het zaterdag. Bob moet naar school, maar Rob heeft nog een vrije morgen.

„Wat zal ik blij zijn als de jongen maandag weer naar school gaat," zucht Annie. „Ik kan geen sikkepitje opschieten met mijn werk. Rob, veeg je voeten goed. Ik heb de bijkeuken net gedaan. Rob, niet zo kruimelen met dat brood. Jullie voeren het beest nog dood. Moet hij nu alweer eten hebben?"

O, die Rob! Als Annie eens kon zien wat hij nú doet! Hij steekt achter haar rug een heel lange tong uit. Tante ziet er ook niets van. Ze staat mooie plakjes te snijden van het deeg om straks lekkere koekjes te bakken. Tantes koekjes smaken erg lekker. Moeder bakt nooit koekjes! Hè, telkens moet Rob aan moeder denken . . .

Straks komt vader . . . Misschien mogen ze wel mee naar huis. In een paar dagen kun je een heel eind opknappen. Verbeeld je eens dat het waar was! Dan kon hij maandag fijn weer naar zijn eigen school en Donsje . . .

Hè, die domme Rob! Zo net had hij een heel sneetje brood in zijn handen. Nu nog maar een paar kleine stukjes. Rob kijkt eens om. En ja, daar ligt een stukje en verderop kun je de kruimels duidelijk zien op het donkere paadje. Rob gaat met het kleine stukje toch maar naar Donsje toe. „Poelepoelepoele,” begint hij dadelijk te roepen.

Daar komt Donsje al aan zwemmen.

Je kunt iedere dag beter zien dat ze groter wordt en ook een andere kleur krijgt. Ze is lang niet zo geel meer als in het begin. Maar waar zouden ze Donsje thuis moeten laten? Zou vader ook zo'n mooi vijvertje laten maken? 't Zal wel een heleboel geld kosten. Die grote tegels zijn vast èrg duur.

Die Rob, hij staat maar een beetje te kijken en te dromen.

Donsje zwemt heel tevreden deftig in het rond.

Ja, Rob hoort het goed, Annie roept.

„Ròòb, Ròb!”

Op zijn gemakje loopt Rob naar huis.

Tante is niet meer in de keuken. Het blik met koekdeeg staat nog op het aanrecht. Annie is ook nergens te zien.

Hoe dichterbij Rob bij de kamerdeur komt, hoe langzamer hij gaat lopen. Het lijkt wel of tante visite heeft.

Rob kijkt eens naar de kapstok. Zijn ogen worden groot van verbazing en zijn witte wangen worden plotseling zo rood als een sterappeltje. Hij legt zijn oor tegen de kamerdeur. Meteen duwt hij de deur open.

„Paps, bent u er al? Wat vroeg!”

„Is het goed?” lacht vader en steekt beide armen uit om zijn jongen op te vangen.

Rob klemt zijn armen héél stijf om vaders hals en zoenen dat hij doet . . . zoenen . . .!

„Je smooit me, malle jongen,” kan vader eindelijk hijgend zeggen.

„Laat me nu eens kijken hoe je er uitziet. Ben je weer helemaal beter?”

„Helemaal, pap. Kijk maar in mijn keel.”

„Ik ben geen dokter, hoor,” lacht vader. „Als de dokter het zegt, zal het wel zo zijn.”

Tante is intussen naar de keuken geglipt. Zeker om naar haar koekjes te kijken.

Dàt vindt Rob wel fijn. Nu kruipt hij even op vaders knie.

„Is moesje al beter, pap? En wanneer mogen we naar huis?”

Vader zet een héél ernstig gezicht. Hij kijkt Rob strak aan. „Jullie hebben het hier toch goed? Ik zou nog maar een maandje weg-blijven.”

Nee, dàt meent vader niet!

Rob kijkt vader verdrietig aan.

Dan komt tante binnen. Ze heeft voor Rob een kopje chocola gemaakt. Dat moet hij dadelijk opdrinken, omdat het anders koud wordt.

Hè, wat jammer! Nu durft Rob niet verder meer te vragen.

Als een gehoorzaam jongetje gaat hij aan tafel zitten. Maar zo lekker als anders smaakt de chocola niet. Rob voelt opeens een prop in z'n keel. Hij slikt en slikt om dat nare gevoel weg te krijgen.

Vader praat met tante. Rob hoort helemaal niet wat ze zeggen. Als zijn chocola op is, weet hij niet wat hij moet gaan doen.

Gelukkig merkt vader dat zijn jongen zich lang niet blij voelt.

„Wat denk je ervan om samen Bob uit school te halen?” zegt hij opeens. „Bob zal niet weten wat hij ziet. Geloof je ook niet?”

„O ja, pap.”

Rob is dadelijk zijn verdriet vergeten. Hij staat al naast zijn stoel.

Tante kijkt naar de klok.

„Het is nog véél te vroeg om te gaan. Je loopt er tien minuten over. Langer niet.”

Hè, dàt is jammer! Rob zou zo graag dadelijk met vader op stap willen gaan. Dan kan hij vader alles vertellen van Donsje en . . .

„Toe pap, gaat u mee naar Donsje kijken? Dat kan nu mooi.”

„Donsje? Donsje?” vraagt vader een beetje verwonderd.

„Och, u weet wel, het eendjel Daar heeft Bob toch over geschreven?”

„Och ja, dat is waar ook.” Vader voelt eens aan zijn hoofd. Hij moet ook aan zoveel dingen tegelijk denken nu moeder ziek is.

Rob is wel een beetje teleurgesteld dat vader niets meer van hun eendje wist. Bob en hij hadden gehoopt dat vader al iets voor Donsje

aan het maken zou zijn. Misschien wel net zo iets als waar Donsje nu in zwemt of . . .

„Zeg zoon, waar loop jij zo hevig over te prakkezeren?” vraagt vader plotseling als Rob met z'n ogen open haast tegen de bijkeuken-deur aanloopt.

„Ik? niks vader. Of ja . . . hebt u al bedacht waar Donsje thuis in kan zwemmen? En pap, moeten we heus nog vier weken hier blijven? Wij dachten . . . U schreef dat moesje goed vooruitging.”

„Wat een vragen tegelijk!” lacht vader. „O kijk, daar zie ik al iets wat er de vorige keer nog niet was. Geweldig zeg, wat heeft die oom Paul jullie verwend! En wat gebeurt er met de vijver als jullie het eendje mee naar huis nemen?”

„Dan koopt oom zelf een eendje of misschien wel twee.”

„Zo,” zegt vader, „dat is aardig. Maar hoe is dat eendje eigenlijk hier gekomen? Ik begrijp er eerlijk gezegd niet veel van.”

Dan moet die Rob aan het vertellen. Hij doet het heel precies en slaat niets over.

Rob ziet niet dat vaders ogen lachen en zijn mond bibbert ook zo vreemd. Hij staat net als vader met zijn handen op de rug naar Donsje te kijken.

„Hij kent me al, pap. Moet u horen. Poelepoelepoele.”

Ja heus, daar komt Donsje aan.

„Ze denkt dat ze wat krijgt,” zegt vader. „'t Is een aardig beestje. Maar dat wordt me ook wat. Hoe moet ik vóór woensdag een goede zwemgelegenheid voor elkaar krijgen?”

„Wat zegt u, pap?”

„Hoe moet ik voor woensdag een . . .”

Oei! Vader zegt opeens niets meer. Maar Rob lacht. Hij vliegt op vader af. Die vangt hem op en zet hem net als toen hij nog een kleutertje was op zijn schouder.

„Stilzitten,” commandeert vader, „anders zet ik je zo weer op de grond neer.”

Maar Rob kan niet stilzitten. Hij trekt vader aan zijn haren en aan zijn oren en hij zit zó verschrikkelijk te draaien, dat vader hem, met een vuurrood hoofd, pardoes weer op het pad zet. En Rob vindt het niet eens erg. Hij blijft om vader heen draaien.

„Nu weet ik het toch lekker! Nu weet ik het toch lekker! Wij mogen woensdag naar huis! Hoera!”

„Wie zegt dat?” vraagt vader en hij pakt Rob bij zijn schouder.

„U . . . U hebt het zelf verraden. Vóór woensdag, zei u net. Ja, ik

heb het wel goed gehoord!"

„Ik had het over Donsje," blijft vader plagen.

„Nietes! O, nietes!"

Die Rob! Hij is door het dolle heen! Hij heeft al lang aan vaders gezicht gezien dat het heus waar is.

„Gaan we nu gauw Bob halen, vader? Wat geeft het dat het nog vroeg is. Dan gaan we nog een eindje om!"

„Nou, goed dan," geeft vader toe.

Ze steken eerst hun hoofd om de kamerdeur. Tante moet toch weten dat ze weggaan.

Tjonge tjonge, wat zal die Bob vreemd opkijken en een grote ogen opzetten!

Rob loopt te dansen aan vaders arm en zijn mond staat niet stil.

„Vader, hoe moet het nou met dat vijvertje? We kunnen ook een grote bak nemen of een teil, vader. We kunnen met z'n drieën mis-schien wel zo'n vijvertje maken, vader. Of zou dat erg moeilijk zijn?"

„Gelóóf dat! Die Bob heeft wat moois bedacht om jou zo'n eendje cadeau te doen. Eerst heeft oom Paul een vijvertje laten maken en nu moeten wij eraan geloven."

„Ja, maar vader, oom Paul vindt het wát leuk! Hij neemt zelf toch ook een eendje! Misschien wel twee!"

„Toe maar . . . Oom Paul heeft er zin in."

Die vader tocht! Hij doet niets anders dan Rob maar een beetje te plagen. Gelukkig merkt Rob dat zelf ook wel. Heerlijk is het om zo met vader te lopen. En dan woensdag weer naar huis! Rob geeft vader opeens een heel harde kneep in zijn arm.

„Aul Jongen, wat mankeert je?"

Rob schrikt er zelf van.

„Ik . . . o pap, ik ben zo blij! Woensdag weer naar huis!"

„Heb je het hier dan zó slecht gehad?"

„O nee, pap, maar thuis is het veel fijner."

„Misschien wil Bob wel blijven," zegt vader weer.

„O nee," dat weet Rob wel heel zeker.

En hij heeft gelijk ook. Bob is door het dolle heen als hij vader en Rob bij de school ziet staan. Hij weet niet wat hij het eerst zal vragen.

„Vader, hoe komt u zo vroeg? Vader, mogen we mee naar huis vanmiddag? Hebt u Donsje al gezien, pap? Is moesje nu nog niet beter?"

„Je bent al net zo'n grote vraag-al als Rob," zegt vader als ze ieder

aan een arm op ooms huis aan stappen. „Jij wilt ook van alles tegelijk weten.”

„Woensdag, hoor!” verklapt Rob gauw het heerlijke nieuws. „Woensdag gaan we naar huis, hè pap?”

„Hoeral!” Die Bob loopt al net als Rob te springen en te dansen aan vaders arm. Het lijkt wel of vader in plaats van twee jongens een paar vrolijk huppelende lammetjes aan zijn armen heeft hangen. Dan beginnen de broertjes weer te babbelen en te vragen.

„Hoe laat gaat u weg, vader?”

„Mag moesje weer uit bed?”

Bob begint natuurlijk ook over Donsje te vragen en te vertellen.

„Als jullie volgende week maar niet zo druk zijn,” zucht vader en schudt zijn hoofd. „Anders gaan jullie een-twee-drie weer terug.” De broertjes willen vader juist een heleboel lieve dingen gaan beloven als het opeens „toeet-toeet” achter hen gaat.

„Oom Paul,” weet Bob meteen.

En ja hoor, geen twee minuten later zitten Bob en Rob samen deftig achter in de auto. Vader zit naast oom Paul.

„Jammer dat we zo thuis zijn,” zucht Bob.

„Oom Paull” schreeuwt Rob opeens. „We gaan verkeerd!”

„Dat dacht je maar,” lacht oom Paul.

De broertjes kijken elkaar aan. Ze rijden toch heus de verkeerde kant uit. Maar dan plotseling begrijpen ze het. Oom Paul rijdt voor de aardigheid nog een eindje om. Rob fluistert: „Oom Paul is de liefste oom van de hele wereld.”

„Ja,” knikt Bob.

Oom Paul hoort niets van wat die twee neven van hem zeggen. Hij praat met vader en tegelijk moet hij op zijn stuur letten.

Veel te vlug naar de zin van de jongens zijn ze thuis. Maar het kon heus niet langer. Tante zal tòch niet weten waar ze blijven.

Och, och, wat is een prettige dag gauw om.

Voor ze er erg in hebben, is het vaders tijd om op te stappen. Rob en Bob mogen 's avonds na het eten mee in de auto om vader naar het station te brengen.

Het is me daar als de trein er aankomt, een gezoen van belang. Vader moet zich op het laatst losmaken; anders waren de jongens zo met hem de trein ingegaan. Hij staat voor het raampje en blijft met zijn zakdoek net zo lang zwaaien tot hij van oom en de jongens niets meer kan zien.

Rob blijft een beetje achter als ze het perron aflopen. Er kriebelen alweer een paar van die nare tranen achter zijn ogen. Maar hij wil niet huilen! Jongens huilen immers niet; jongens huilen nooit! Met een paar grote stappen is hij weer bij oom en Bob.

Ze hebben er niets van gemerkt en toch is Robs zakdoek een beetje nat — een heel klein beetje maar . . .!

XII

Het is voor Rob de moeite haast niet waard om naar de vreemde school terug te gaan. Maar ja, de dokter heeft gezegd dat het weer kan. En wat de dokter zegt, moet gebeuren.

Ze boffen 's maandagsmorgens dat oom een beetje laat is en ze mee mogen rijden tot voor de school. Het is ook echt een gelukje, want het regent pijpestelen. Ze zouden anders vast en zeker drijfnat zijn geweest.

Rob is niet zoveel achter geraakt op school, omdat Bob hem van alles heeft verteld. Rob merkt nu pas dat een dag op school veel vlugger omgaat dan een dagje thuis.

En de volgende dag gaat nog véél vlugger! Geen wonder, de meester is jarig! Ja, ja, hoe kunnen die twee dat zó treffen! Die Bob is me er anders ook één! De vorige week heeft hij geld meegekregen van oom Paul voor het cadeau en daarna heeft hij er helemaal niet meer aan gedacht. Dat komt natuurlijk, omdat die jongen zoveel aan zijn hoofd heeft. Donsje en nog eens Donsje! En dan zijn zieke broertje en vader en moeder.

Maar nu meesters verjaardag er is, vinden Rob en Bob het maar wat fijn. Tjonge, tjonge, wat krijgt die meester een dik boek! Hij is er verschrikkelijk blij mee. Geen wonder! Dat boek hebben de kinderen niet zo maar zelf bedacht. De vrouw van meneer heeft een paar namen op een lijstje gezet. Het is te begrijpen dat meneer heel verwonderd kijkt. Hoe weten die kinderen nu wat hij graag leest? En een pret dat ze gehad hebben om het verbaasde gezicht van meneer!

Het is ook een echt fijne dag geworden. Ze hebben spelletjes gedaan en meneer heeft plaatjes laten zien, zo maar op de witte muur. En niet te vergeten . . . wat heeft die meester getrakteerd!

Rob en Bob zijn best tevreden als ze om vier uur thuiskomen!

Ze vinden tante en Annie druk in de weer met koffers pakken. De broertjes gaan maar weer gauw naar buiten. Ze lopen anders toch maar in de weg.

Natuurlijk gaan ze het allereerst naar Donsje kijken.

„We moeten een mooie doos opzoeken om Donsje in te doen,” zegt Bob. Hij legt zijn arm om Robs schouder. Ze lopen heel dicht naast elkaar. Het paadje dat naar het vijvertje gaat, is erg smal.

Maar dan opeens . . . Bobs arm glijdt omlaag. En Robs mond blijft

openstaan van verbazing. Daar zien ze niet alleen Donsje, maar heel rustig, alsof het er altijd geweest is, zwemt een ander klein eendje in het vijvertje rond.

Bob is het eerst van de schrik bekomen. „Dat eendje is natuurlijk van oom,” zegt hij een beetje teleurgesteld.

„Misschien wel,” zegt Rob zacht.

„Natuurlijk jô.” Bob weet het opeens heel zeker. „Morgen gaat Donsje toch weg. Dan zou oom niets meer in het vijvertje hebben. Daar zou ook niets aan zijn.”

Ze zitten weer op hun hurken vlak bij het water. Ze kunnen maar niet genoeg krijgen van die twee watervlugges diertjes.

„Ik ben toch zo erg benieuwd wat vader voor Donsje heeft gemaakt,” zegt Bob voor de zoveelste keer.

„En ik!” zegt Rob.

Maar die twee zullen toch nog een beetje geduld moeten hebben. Als ze tegen zes uur ooms auto horen aankomen, rennen ze om het hardst naar de garage. Oom Paul wordt dadelijk met vragen bestormd. Ze hangen aan zijn armen als de auto rustig op z'n plaatsje staat.

„Oom, dat eendje, hebt u dat gekocht?”

„Oom, kent u ze uit elkaar?”

„Oom, hebt u het eendje zèlf meegebracht?”

„Oom, noemt u het ook Donsje?”

„Waarom hebt u het stilletjes gedaan?”

Die arme oom Paul. Hij wil de handen tegen zijn oren leggen, maar de jongens houden hem zo stevig vast, dat hij niets kan beginnen. Druk en rumoerig komen die drie binnen.

Tante heeft geen tijd om naar verhalen over eendjes te luisteren. Ze is druk met het eten bezig.

„Vlug handen wassen en aan tafel!” is het eerste wat ze zegt.

Rob en Bob verdringen zich bij de gootsteen. Ze spatten elkaar onder en maken de grond drijfnat.

Tante moppert. En niet zo'n klein beetje ook! Ze heeft zeker weer hoofdpijn. Dat gebeurt heel vaak de laatste tijd.

Onder het eten durven die twee helemaal niet meer over het eendje te praten. Oom kijkt opeens ook al zo ernstig. Dat komt misschien wel door het lezen van de krant die hij straks voor het eten nog heeft ingekeken.

Na tafel mogen de jongens nog even naar buiten en dan één-twee-drie naar bed. Oom brengt de broertjes naar boven.

Als ze hun avondgebedje hebben opgezegd, wippen ze ieder hun bed in. Ze krijgen van oom allebei een dikke zoen.

„Jullie laatste nachtje hier in dit huis,” zegt oom en hij kijkt alweer zo donker.

„Wat willen jullie het liefst: dat vader komt en jullie met de trein teruggaan of dat ik jullie met de auto thuisbreng?”

Heel even moeten die twee elkaar aankijken.

Eindelijk zegt Bob zacht: „Met de auto, oom.”

Rob knikt alleen maar. Het is natuurlijk erg moeilijk om te zeggen wat nu eigenlijk het prettigst is. In de auto rijden is heerlijk. Maar dan zien ze vader niet voor ze thuis zijn.

„Dat is dan afgesproken,” zegt oom. „Ik bel dadelijk jullie vader op. Ga nu maar lekker slapen. Welterusten, grote neven van me. Welterusten!” Oom doet zacht de slaapkamerdeur achter zich dicht.

Nauwelijks is hij de trap af of Rob glipt uit zijn bed en schuift bij Bob onder de dekens. Heerlijk liggen ze nu met de armen om elkaars schouders.

Rob zegt fluisterend: „Zeg jij nu eens eerlijk, wat vind jij fijner? Met de auto naar huis of met de trein?”

„Met de auto natuurlijk,” zegt Bob. „Dat zei ik net toch ook?”

„Ja, maar . . .” zegt Rob weer. „Nu komt pap ons niet halen. Vind jij dat niet jammer?”

Nu moet Bob toch eerlijk antwoord geven.

„Ja, dat vind ik niet zo fijn, maar het is natuurlijk veel gemakkelijker met de koffers en met Donsje in de auto.”

Daar heeft Bob groot gelijk in.

„We zien vader na woensdag toch weer iedere dag!” voegt hij er nog aan toe.

„En moesje,” vult Rob zacht aan.

Even zeggen ze niets.

„Hoor eens.” Rob schuift zijn hoofd nog dichters naar Bob toe. „De Here God is machtig. Dàt zei de meester vanmorgen toch? Nou, dàt vind ik óók. De Here God heeft moesje toch weer helemaal beter gemaakt. Machtig betekent dat je alles kunt, hè?”

Bob knikt alleen. Hij heeft zo'n slaap, zo'n slaap!

Maar Rob is nog niet uitgepraat.

„Nu hoeven we eigenlijk niet meer te bidden of moesje beter wordt. Maar nu moeten we de Here God bedanken.”

„We hebben al gebeden toen oom er nog was,” zegt Bob. „Hè, ik wil zo graag gaan slapen.”

Maar Rob praat maar door. En hij heeft gelijk. Nu moeten ze danken . . .

Die Rob en Bob! Zonder dat ze het afspreken, vouwen ze hun handen op het dek en buigen hun hoofd. En heel zacht, binnen uit hun hartjes, komen een paar woorden.

Bob fluistert: „Lieve Heer, ik dank U dat U moesje weer hebt beter gemaakt.”

En Rob zegt heel zacht: „Bob en ik en pap zijn zo blij dat U moesje weer hebt beter gemaakt en vergeef ons onze zonden om Jezus' wil, amen.”

Dan gaat Rob weer vlug naar zijn eigen bed. De ledikanten kraken, maar niemand kan het horen.

„Ik ga slapen,” zegt Bob. „Morgen fijn naar huis. Nog één morgen naar school, dan zijn we allemaal weer bij elkaar. Vader, moeder, jij en ik . . .”

„En Donsje,” zegt Rob er vlug achteraan.

Ja, en Donsjel Zij hoort er immers ook bij? Het kleine ding weet er niets van dat ze morgen een grote reis gaat maken en dat ze dan in een ander huisje komt te wonen. Nu ja, een huisje is het niet, maar wat het dan wèl is, dàt weet Rob niet. Dàt weet Bob ook niet.

Dàt weet vader alleen . . .!

XIII

Rob en Bob vinden dat de volgende morgen op school verschrikkelijk lang duurt. Ze letten ook helemaal niet op.

Het is maar wat fijn dat die twee zo'n aardige meester hebben. Meneer is lang geleden net zo'n kereltje geweest als Rob en Bob nu zijn. Hij kan daarom best begrijpen dat de broertjes deze dag aan heel andere dingen denken dan aan hun sommen.

Het is verschrikkelijk jammer dat het de hele ochtend regent en waait. Er is geen denken aan om in het speelkwartier naar buiten te gaan. Wel mogen de kinderen een kwartiertje babbelen, als het maar heel zachtjes gaat.

En juist in dat speelkwartier gebeurt er iets prettigs. Alleen Loekie van de achterste bank hoort dat er wordt geklopt. Het is zijn werk om open te doen. Maar voor hij uit de bank is, gaat de deur al open.

Eén van de twee heren die in de gang staan, kucht eens. Dan draaien alle kinderen zich natuurlijk om.

Rob en Bob hebben opeens een vuurrode kleur gekregen. Bob wil zo de bank uit hollen, maar Rob trekt hem aan zijn bloes weer naast zich.

Meneer loopt de rijen door tot achter in de klas. De kinderen beginnen weer te praten en ze wijzen allemaal naar Rob en Bob. Het gebabbel wordt zó erg, dat meneer een heel boze stem moet laten horen. Het helpt heel even.

Er hangen wel zes, nee, wel acht jongens bij Rob en Bob over de bank.

„Is dat jullie vader en jullie oom?”

„Wat komen ze doen?”

„Mogen jullie nu meteen mee naar huis?”

Rob haalt zijn schouders op en Bob zegt: „Wij wisten het ook niet dat ze zouden komen. We gaan vanmiddag pas naar huis.”

Hè, hè, eindelijk komen die nieuwsgierige kinderen te weten wat er aan de hand is. Meneer hoeft nu niet een keer meer te zeggen dat ze stil moeten zijn. Als er plotseling twee vreemde heren voor de klas staan, houd je vanzelf je mond wel.

De kinderen zitten nu allemaal keurig in de bank en zetten hun liefste gezicht.

Meneer moet er heus wel een beetje om lachen. Hij denkt: Wat een voorbeeldige kinderen zijn dat allemaal. Maar, o wee, als straks die heren weg zijn. Dan zul je eens wat horen.

Maar de vader en oom van Rob en Bob zijn nog niet weg. De vader van die twee jongens heeft een tas onder zijn arm, een echte herentas, een bruine aktentas! En in die bruine aktentas zit een grote dikke bult.

De meester wijst op die tas. Hij zegt: „De vader van Rob en Bob heeft een tas met verrassingen meegebracht. Meneer is zo blij dat zijn vrouw bijna beter is en Rob en Bob weer met hem mee naar huis kunnen gaan.”

De kinderen weten niet hoe ze het hebben en Rob en Bob evenmin. Bob knijpt Rob in zijn arm. Bijna zou die arme jongen „Aul” geroepen hebben, maar hij slikt het juist bijtijds in.

Dan moeten de broertjes voor de klas komen. Ze doen zo verschrikkelijk verlegen, net of het niet hun eigen vader en oom zijn die voor hen staan.

Loekie moet een paar trakteeerborden uit de kast halen. Dan begint

het feest. Terwijl meneer nog even met vader staat te praten, schudt oom Paul de zakken boven de borden leeg.

Die oom Paul! Hij doet net of hij de meester is. „Begin maar uit te delen,” zegt hij, „ieder aan een kant.”

Ja, en dan is het meteen gedaan met de stilte in de klas. Als oom Paul met meneer en vader mee gaat praten en het hoofd er ook nog bij komt, wordt het helemaal een lawaai van belang.

Maar aan alle prettige dingen komt een eind.

Als de klas eindelijk rustig is, mogen Rob en Bob weer naar voren komen.

Meneer zegt: „Nu moeten we afscheid van elkaar nemen. Jullie mogen meteen met vader en oom meegaan. Het is eigenlijk niet eerlijk, want wij moeten blijven.”

O, wat kijkt die meester opeens sip. Het lijkt net of hij het heel erg vindt.

Dan moeten Rob en Bob meneer en het hoofd een hand geven.

Meneer zegt: „Als ik nog eens bij jullie in de buurt kom, wip ik vast even aan.”

En het hoofd zegt: „Het is wat moois dat jullie nu alweer weggaan. Jullie waren pas hier op school!”

Die Rob en Bob lachen maar een beetje. Het is ook zo vreemd. Alle kinderen kijken naar hen. De broertjes zijn blij als eindelijk de schooldeur achter hen dichtvalt.

Nee maar, ze zijn nog nooit zo deftig uit school gehaald. Daar staat zowaar de auto op hen te wachten!

Oom Paul kijkt helemaal niet vrolijk als Rob en Bob allebei bij vader achterin kruipen.

„’t Is mooi hoor,” zegt hij met een ernstig gezicht. „Geen van beiden denken ze meer aan hun arme oom die daar maar zielig alleen moet zitten.”

Die Rob en Bob, ze geloven dat oom het heus meent! Ze willen dadelijk tegelijk over de leuning klauteren om bij oom te komen. Maar oom houdt ze lachend tegen.

„Blijf maar lekker zitten, hoor! Mij hebben jullie al zo lang achter elkaar gezien! Die vader van jullie wil z’n jongens ook wel eens bij zich hebben! Heb ik gelijk of niet? Kijken jullie nog maar een keer om naar de school.

„Dag school!” roept Bob baldadig en hij zwaait voor het achterraampje zo wild hij kan.

„Daag!” zegt Rob en hij steekt maar even zijn hand op.

De jongens vinden het maar wát fijn dat ze de school van binnen misschien nooit meer zullen zien. Straks heerlijk naar moesje! En morgen weer naar hun eigen school. Dáár is het toch maar het allerprettigst.

XIV

Het is een enige verrassing geweest van vader om Rob en Bob toch te komen afhalen. Moesje heeft het eigenlijk bedacht en dat van die traktatie ook. En ze gaan evengoed met de auto naar huis. Wat oom belooft, doet hij ook.

Nu begint hun vertrek toch op te schieten. Vader, oom en tante zitten na het eten nog even te praten. De koffers en tassen staan keurig gepakt in de gang. Donsje moet het allerlaatst in de doos worden gedaan. Ze zal haar kameraadje missen, dàt is vast!

Rob en Bob lopen van boven naar beneden het hele huis nog eens door. Ze komen weer in de kamer en nòg zitten vader en oom op hun gemak een sigaartje te roken.

„Mogen we . . . zullen we Donsje nu maar in de doos doen?” vraagt Bob die vindt dat het allemaal véél te lang duurt.

„Neel Neel!” Oom springt dadelijk op van zijn stoel. „Blijven jullie maar hier. Kijk eens of alle koffers er zijn en jullie niets hebben vergeten,” en weg is oom.

De broertjes kijken elkaar en vader verbaasd aan.

„We . . . de koffers zijn er allemaal,” zegt Rob. En hij kijkt naar Bob die het haast niet laten kan oom achterna te hollen. „Mogen we niet . . .?” begint hij voorzichtig te vragen en hij kijkt vader aan.

„Je hebt toch gehoord wat oom gezegd heeft?”

De jongens begrijpen er niets van. Vader en oom doen allebei zo geheimzinnig. Ze mogen ook niet eens weten waar Donsje in moet zwemmen als ze straks thuis zijn. En oom wil ze niet mee hebben om Donsje te halen. Dat is helemaal niet aardig!

Gelukkig, dan gebeurt er toch iets. Er wordt gebeld. Annie doet boven de kamers en tante is in de keuken.

Rob en Bob hollen allebei naar de gang. Ze vechten wie de buitendeur mag opendoen. En dan . . .

Daar staat een meneer op de stoep met zo'n grote bos bloemen, dat je zijn gezicht haast niet kunt zien. Hij houdt zijn hoofd een beetje schuin om te weten wie er voor hem staat.

„Asjeblijft, jongheeren. Deze bloemen moesten hier bezorgd worden. Ik denk niet dat jullie ze kunnen dragen. Zijn jullie alleen thuis?”

„Nee meneer,” zegt Rob.

„We zijn allemaal thuis, meneer,” zegt Bob.

Het lijkt wel of de hele familie op de uitkijk heeft gestaan. Van drie

kanten tegelijk komen ze de gang inlopen. Tante komt uit de keuken, oom uit de tuin en vader uit de kamer.

„O,” zegt tante, „wat prachtig! Moeten die bloemen hier zijn?”

Rob en Bob hebben tantes ogen nog nooit zó blij zien kijken.

„Ja, ja,” zegt vader haastig. „Jongens, ga eens uit de weg, dan kan tante erdoor.”

Vader en oom kijken elkaar lachend aan. Rob en Bob doen vanzelf mee.

Die tante! Ze steekt haar hele gezicht in de bloemen, zó mooi vindt ze het boeket. En lekker ruiken dat die bloemen doen!

Eindelijk heeft tante in de gaten dat er een kaartje aan hangt. Haar gezicht staat nog net zo vrolijk als straks. „Met hartelijke dank van twee brave jongens,” leest ze hardop.

De broertjes kijken elkaar aan.

„Dat zijn wij,” zegt Rob.

„Ja, dat zijn wij,” zegt Bob. „En we wisten er toch echt helemaal niets van.”

„Kleine jongens hoeven ook niet alles te weten,” plaagt vader.

„Dat vind ik ook,” lacht oom. „Die kleine ondeugden weten al genoeg en nieuwsgierig dat ze zijn!”

„Dat is niet waar,” zegt Bob en hij wil zo maar pardoes als een hondje tegen oom Paul opspringen.

„Pas op! Donsje!” Oom doet van schrik een stap opzij.

Tjonge, tjongel! Wat is het in de gang opeens een vrolijke boel geworden!

Tante vlucht gauw met haar bloemen de kamer in en zoekt een mooie vaas ervoor.

Als de druktemakers een beetje gekalmeerd zijn, beginnen oom en vader alvast de koffers achter in de bak te laden.

„Moet Donsje ook in dat donkere ding staan?” vraagt Rob bezorgd en er zit een diepe rimpel in zijn voorhoofd.

„Donsje staat hier rustiger dan dat hij van de ene knie naar de andere verhuist,” zegt oom en hij gaat kalm door een mooi plaatsje voor de doos te zoeken.

Die arme Rob en Bob! Ze kijken opeens niet vrolijk meer. Als Donsje stikt, is het oom zijn schuld . . .

Maar oom zegt dat Donsje het er heus wel levend af zal brengen.

En vader denkt er al precies zo over. „Die Donsje heeft de mooiste plaats die je je denken kunt!”

De broertjes halen hun schouders op.

„Gemeen!” zegt Rob zacht.

„Vals!” zegt Bob even zacht terug.

Dan gaan ze nog één keer naar binnen om tante gedag te zeggen.

Tante kan niet mee deze middag. Tante heeft het haast altijd druk.

Dat weten Rob en Bob nu onderhand wel.

Ze vinden het eigenlijk helemaal niet erg dat tante thuisblijft. Alleen met oom en vader in de auto is véél gezelliger.

Als moesje er nu bij was! Dat zou héél iets anders zijn . . .

„Rob, hier is je jas. Die zouden we haast vergeten! En Bob, dit jack, is dat van jou?” Vader haalt alle kleren van de kapstok om te zien of er nog iets van de jongens hangt.

Daar komt tante nog met de laarzen van het tweetal aandragen. Gelukkig hebben ze die nu niet nodig. Het zonnetje schijnt zelfs. Tante stopt hun allebei nog een zakje met snoepjes in de hand.

„Zijn jullie klaar?” roept oom naar binnen.

„Ja! Ja! schreeuwen de jongens om het hardst.

Annie komt gauw naar beneden gerend. Dan is het opeens een gezoen van belang.

„Dag tante! Dag Annie! Bedankt voor alles!”

„Groeten aan moeder en bedankt voor de mooie bloemen. Volgende week komen oom en ik een dagje bij jullie. Daaaag!”

„Jullie samen bij mij voorin,” commandeert oom. „Laat die vader van jullie nog maar wat rust hebben voor hij die druktemakers van jongens weer in huis krijgt.”

O, die oom Paul! Wat is hij vanmiddag weer aan het plagen. Lachend kijken Rob en Bob om naar die arme vader, die daar zo alleen in de zachte kussens zit.

„Jullie waarschuwen me wel als we er zijn, hè?” Vader gaat eens extra lui achterover zitten.

„Ik ga heerlijk een beetje slapen. Daar heb ik nu de ruimte voor.” Vader en de jongens zijn deze middag heus wel een beetje uitgelaten. Dat is ook geen wonder!

Maar oom Paul wordt steeds stiller, hoe dichter ze bij huis komen. Het zal wel zijn, omdat oom Paul zelf wel graag een paar van die ondeugende rakkers zou willen hebben . . . Als hij straks weer in zijn eigen huis komt, is alles zo stil, zó stil!

„Hoelang duurt het nog voor we er zijn, oom Paul?” wil Rob weten als ze een aardig poosje gereden hebben.

„Een minuut of tien, denk ik. We schieten al mooi op, hoor!”

Laat die oom Paul het nu precies geraden hebben . . .

Rob en Bob hebben allebei op het klokje gekeken dat voor in de auto zit. Ze wijzen elkaar aan waar ze langs komen.

„Kijk! Kijk. Hier is de bakker. Daar heb je Loesje. Loesje!”

Bob tikt tegen het raampje, maar het buurmeisje heeft geen erg in de twee broertjes die deftig in de auto van oom Paul aan komen rijden.

Nu nog even en dan . . .

Met een rukje staat de wagen stil. Rob en Bob morrelen om het

hardst om de deur open te krijgen. Maar natuurlijk moet oom eraan te pas komen. Toch staan ze nog eerder op straat dan vader.

De broertjes vergeten opeens alles om zich heen. Want wie staat er voor het raam lachend naar hen uit te kijken? M o e s j e !

Rob en Bob rennen zo hard ze kunnen naar de achterdeur.

Toos is in de keuken bezig.

„Wel, wel, daar zijn die druktemakers weer! Laat me eens kijken hoe jullie er uitzien.”

Ja zeker! Denk maar niet dat die twee geduld hebben om zich door Toos te laten bekijken. Ze vliegen dadelijk de gang in. De kamerdeur gaat open, omdat moesje erachter staat en dan . . . !

Vader en oom kunnen het buiten haast horen, zó zijn die twee hun moeder aan het afzoenen en knuffelen!

„M'n haar! O, ik val nog!” steunt moeder. Ze moet zich heus aan de tafel vasthouden, anders waren er vast en zeker ongelukken gebeurd. Het is maar goed dat oom juist binnenkomt. Hij kan de druktemakers meteen weer een beetje kalmeren.

„Als dat zo doorgaat, neem ik jullie weer mee,” zegt oom Paul met een knipoogje naar moeder.

Vader is druk bezig de koffers uit de auto te halen.

Het is erg jammer dat oom Paul zo weinig tijd heeft. Hij moet dadelijk weer terug. Maar oom belooft, net als tante, dat ze de volgende week terugkomen. En dan blijven ze een hele middag.

Oom Paul wordt net als moeder straks zo afgezoend, dat hij er rode wangen van krijgt en Rob en Bob blijven net zolang aan de deur staan tot er van de auto niets meer te zien is.

Maar als ze teruglopen, de gang in, blijft Bob verschrikt staan.

„O, Donsje zit nog in de auto. Nu gaat ze vast dood.”

Tjonge, wat staan die twee beteuterd te kijken!

Vader en moeder weten niet wat er plotseling aan de hand is.

„Wat is er gebeurd?” vraagt vader en hij kijkt al even verschrikt als de jongens zelf.

„Donsje is . . . is . . .” begint Bob hakkelend.

Maar dan kijkt pap opeens zó vrolijk, dat de jongens niet weten hoe ze het hebben.

„Ga maar eens in de tuin kijken,” zegt vader lachend. „Misschien . . .”

Wat vader verder tegen zijn beide jongens wil zeggen, horen die twee niet meer. Ze rennen als een paar paarden die op hol slaan, naar buiten en dan kunnen ze van verbazing eerst helemaal niets zeggen . . .

„Twee?... Twee...? Dat zijn twee eendjes,” hakkelt Bob het eerst.
„Dat is ooms eendje,” zegt Rob dan.
„En wat een prachtige vijver! Hij is nog mooier dan die van oom Paul.”

Tjonge, tjonge, wat zijn die broertjes in hun nopjes!

„Dus daarom mochten wij de doos niet vasthouden,” zegt Bob.

„Het was natuurlijk een verrassing,” lacht Rob.

Moeder moet haar handen tegen de oren houden, zó baldadig komen die twee de kamer weer in. Als vader niet telkens „Sssst! Sssst” geroepen had, zou moeder vast en zeker 's avonds weer ziek in bed hebben gelegen. Maar zover komt het gelukkig niet.

Het is wel een beetje later dan gewoonlijk als die twee druktemakers naar bed gaan. Voor deze ene keer brengen moeder en vader de jongens samen naar boven. Het is nog wel wat rommelig op de kamer, omdat de tassen en koffers nog niet allemaal zijn uitgepakt, maar morgen komt er weer een dag. Moesje is tóch al zo moe. Ze gaat op het randje van het bed zitten als de jongens zich aan het uitkleden zijn. Vader ruimt intussen het één en ander op. En dan staan die twee, kant en klaar in pyjama, voor hun eigen bed.

Zonder dat ze het afspreken, knielen ze tegelijk neer. Eerbiedig zeggen ze om de beurt hun gebedje op. Eerst Rob; dan Bob. Ze bidden met hun hele hartje; dat kun je zo maar horen.

Rob zegt zacht als hij zijn eigen gebedje heeft opgezegd: „Here Jezus, ik dank U dat we nu weer thuis zijn. En dat moesje weer bijna helemaal beter is.”

En Bob zegt: „Wij danken U, lieve Heer, dat we weer bij vader en moeder zijn en dat U moesje weer heeft beter gemaakt. Wilt U ook voor oom en tante zorgen, want die zijn soms wel eens verdrietig en ik weet niet waarom. Om Jezus' wil. Amen.”

Dan duiken ze allebei, hupla, zo in bed. In hun eigen fijne bed! Vader staat aan de ene kant en hij stopt Rob lekker in. Moesje staat aan de andere kant en ze dekt Bob helemaal toe. Dan krijgen ze allebei een paar stevige pakkerds. Moesje strijkt haar jongens nog eens over hun bol en langs hun hele gezicht.

Vader pakt zijn zoons stevig aan hun kuif.

„Welterusten, grote kerels van mij,” zegt hij. „Ik ben zo blij dat jullie weer thuis zijn.”

En moesje zegt met een schorre stem: „Welterusten, m'n eigen eigen jongens!”

Dan wordt het heel stil in de kamer. De twee broertjes zijn te moe

om elkaar nog veel te vertellen. Met hun hoofden op één kussen vallen ze al heel gauw in slaap.

En buiten in de mooie nieuwe vijver zijn Donsje en haar vriendinnetje Pluisje ook dicht tegen elkaar aan in slaap gesukkeld. Ze gaan een prettig leventje tegemoet in de mooie vijver die vader voor zijn twee bengels gemaakt heeft toen moeder ziek was.